

แนะนำการใช้งานเบื้องต้น

"ก่อนอ่านคู่มือ โปรดศึกษาคำแนะนำการใช้งานเบื้องต้นทุกครั้ง"

How to be Game Idol คู่มือการเป็นเกมไอดอล เป็นส่วนหนึ่งของวิชา 'เกมไอคอลศาสตร์' จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถเตรียมและทราบวิธีการเป็นเกมไอคอลอย่างถูกต้องสมบูรณ์ นี่คือเวอร์ชันอัปเดตล่าสุดที่ไม่มีอะไรล่าไปกว่านี้อีกแล้ว

คู่มือการเป็นเกมไอคอลนี้ประกอบด้วย *ภาคทฤษฎี* และ *ภาคปฏิบัติ* โดยเนื้อหาส่วนนี้เป็น 'ภาคปฏิบัติ' หากผู้ใช้คู่มือไม่เคยรู้จัก หรือไม่เคยเป็นเกมไอคอลมาก่อน คู่มือเล่มนี้จะช่วยชี้แจงทุกรายละเอียดไปข้อข้อใจอย่างเจาะลึก เริ่มอธิบายตั้งแต่จุดเริ่มต้นของเกมไอคอลไปจนถึงความลับสุดยอดของเกมไอคอลที่ไม่เคยมีใครทราบมาก่อน

วิธีการใช้งานเบื้องต้น กรุณาปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อ 1 ผู้ใช้คู่มือต้องท่องคำว่า 'เกมไอคอล' วันละสามครั้ง สามเวลา จนกว่าจะอ่านจบ

ข้อ 2 กรุณาอ่านภาคทฤษฎีให้จบก่อนอ่านภาคปฏิบัติ

ข้อ 3 นี่เป็นแค่คู่มือ ไม่ใช่ตำราเรียน ไม่จำเป็นต้องท่องจำ

ข้อ 4 คู่มือนี้ 'อ่าน' ได้อย่างเดียว ห้ามใช้ทำอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น ชิค เขียน ฉีกทิ้ง พับจรวดเล่น ให้สุนัขเลีย เอาไปทำกระดาษชำระ

ข้อ 5 โปรดใช้งานคู่มืออย่างทะนุถนอมและตั้งใจ อ่านทุกบรรทัด ทุกตัวอักษร เว้นบ้างก็ได้ ข้ามบ้างก็ได้ ถ้าไม่เข้าใจสามารถอ่านซ้ำได้ ไม่คิดค่าอ่านเพิ่มแต่อย่างใด

ข้อ 6 การอ่านอย่างต่อเนื่องติดต่อกันจะทำให้ได้ผลดีมากขึ้น

ข้อ 7 คู่มือนี้มีคุณสมบัติพิเศษอยู่สองประการ คือ กระตุ้นประสาท และกล่อมประสาท ซึ่งจะตื่นเต้นเร้าใจหรือวังเวงหาหนอนขึ้นอยู่กับว่า ต้องการให้ออกฤทธิ์แบบไหน

ข้อ 8 หากต้องการโหวตให้เกมไอคอลล สามารถส่งคะแนนโหวต ได้ทาง SMS โดยการพิมพ์ GI เว้นวรรค ตามด้วยชื่อเกมไอคอลลที่คุณชื่นชอบ และส่งมายังหมายเลข XXXXXX (หมายเลขนี้ยังคงเป็นความลับ)

ข้อ 9 สามารถสมัครเป็นเกมไอคอลลได้ที่ศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมี่ หมายเลขศูนย์บริการ *GIA หรือส่งอีเมลมาที่ Administrator@GIA.com ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง โดยไม่เสียค่าบริการ (หากสามารถติดต่อได้ แสดงว่าได้รับการตอบรับแล้ว ขอแสดงความยินดีด้วย)

สุดท้าย จงพึงตระหนักไว้ว่า **คู่มือเล่มนี้เขียนเพื่อความบันเทิงมากกว่าสาระ**

ผู้เขียนคู่มือหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งานไม่มากนักน้อย และขออวยพรให้ทุกท่านได้เป็นเกมไอคอลลสมความปรารถนา

ป.ล. คู่มือนี้ไม่มีสารบัญ ฉะนั้นไม่ต้องเปิดหาให้เสียเวลา

บททดสอบที่ 61

ชั้น GI - 49

"G.I.A. Escape จะเป็นเกมสุดท้ายของเกมไอคอลลอะคาเดมี่
ผมขอท้าให้ชัดเจนว่า... จะไม่มีใครได้กลับโลกเกม
ส่วนเหตุผล... ผมจะเฉลยเมื่อเกมไอคอลลไปถึงชั้น GI - 49" - จอร์จ สมิธ

"ว่าไงครับ จอร์จ สมิธ! ทำไมไม่ตอบผมครับ!!!"

ลอเรนท์ตะโกนก้องสนาม เฉากเช่นฝูงคนที่ฮึกเหิมทำทนายจอร์จ
สมิธ พวกเขาลุกขึ้นยืนให้ร้อง

"ว่าไงจอร์จ สมิธ!" "แกถึงคราวอัปจนแล้ว"

"ยอมชะเงอะให้ทุกคนไปต่อ!" "ใช่ แบบนี้แฟร์สุด!"

หลังจากที่ลอเรนท์ประกาศทำทนายจอร์จ สมิธ ไม่ใช่แค่เขาเท่านั้น
ฝูงชนต่างก็พากันสนับสนุน ทำให้ลอเรนท์ยิ่งไปเล็กน้อย เขาตกใจมาก
เหมือนกัน ไม่คิดว่าคำพูดของเขาไม่ก็คำจะส่งผลให้ฝูงชนหันมาเข้าข้าง
มากขนาดนี้

แต่ว่านะ ยังไงนี่ก็เป็นเรื่องถูกต้องที่สุดแล้ว... แวตลลอเรนท์แปร
เปลี่ยนเป็นจริงจัง

"จอร์จ สมิธครับ! ถึงขั้นนี้แล้ว ได้โปรด เลิกให้พวกเราทำร้าย
กันเองเถอะนะครับ" คำวิงวอนของลอเรนท์ได้รับการตอบรับจากมวล
มหาชน

ลอเรนท์คอมออกไปที่เพื่อนเกมไอคอลลแต่ละคนไม่ได้ แม้ว่าเนโรจะไม่ได้สนับสนุนให้เขาทำแบบนี้แต่ก็พยักหน้าและยิ้มให้เขาราวกับจะบอกว่านี่คือการตัดสินใจที่ดีที่สุด เกมไอคอลลหลายคนแสดงสีหน้าชอบคุณอย่างซาบซึ้ง แอคซีสยังคงมีท่าที่นิ่งเฉย ส่วนแอนนาเบลล์ เขากะพริบตาถี่ๆ เล็กน้อย เจ้าหญิงแอนนาเบลล์คล้ายกับจะมองเขาด้วยสีหน้าเคร่งเครียดแวบหนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้าเบาๆ และยิ้มอย่างสง่างาม

"ข้าพเจ้าได้รับคำตอบจากผู้อำนวยการจอร์จ สมิตเรียบร้อยแล้ว..."

เมื่อเสียงพิธีกรดังขึ้นก็ก้อง ทิวทัศน์นามก็เงียบลงทันควัน

"ท้ายที่สุดเมื่อมงกุฎนั้นไม่มีผู้ใดต้องการ คงไม่มีประโยชน์ที่จะต้องรักษาเงื่อนไขเหล่านี้ไว้ เพื่อความพึงพอใจของมวลมหาชนผู้สำคัญต่อเกมไอคอลลอะคาเดมีมากที่สุด ผู้อำนวยการจอร์จ สมิตจึงขอประกาศให้ ในค่าที่เก่าและสิบของ G.I.A. Escape นี้ ไม่มีเกมไอคอลลผู้ใดครอบครอง!"

เฮ้! กร๊อคค!

เมื่อสิ้นเสียงประกาศของพิธีกร ผู้ชมต่างก็พากันส่งเสียงเฮกระโดดดีใจจนอัมมัจจนทร์แทบล้ม นี่อาจเป็นข่าวดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา แม้แต่เกมไอคอลลหลายคนก็ยังมองหน้ากันเองอย่างแทบไม่อยากจะ

ลอเรนท์ยืนนิ่ง ก้าวขาไม่ออกทำสีหน้าไม่ถูกเลยทีเดียว แทบไม่อยากจะพูดตัวเอง เมื่อถึงนี้เขาไม่ได้ฟังผิดไปใช่ไหม จอร์จ สมิตยอมรับเงื่อนไขของเขาแล้ว! เขาไม่ต้องทำร้ายใคร และทุกคนก็จะได้ไปต่อ!

"อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเกมไอคอลลทั้งหลายจะผ่านด่านนี้ไปได้ แต่ค่าอันค่าๆ ไปพวกเขาจะต้องเผชิญกับเกม G.I.A. Escape และยังคงมีเงื่อนไขการครอบครองอยู่เหมือนเดิม

"และสุดท้าย หลังช่วงนี้เกมไอคอลลอะคาเดมีจะ 'ปิด' การถ่ายทอดสดชั่วคราว เพื่อพาเกมไอคอลลไปสู่ความจริงบางอย่างตามเงื่อนไขของผู้ผู้อำนวยการจอร์จ สมิต หลังจากนั้นเราจึงจะเปิดเกม G.I.A. Escape อีกครั้งด้วยโทนของเกมที่เปลี่ยนไปแน่นอน เตรียมรับชมได้เลยนะครับ"

สิ้นเสียงพิธีกร ภาพทุกอย่างในเกมสแตชันก็ดับวูบลงแปรเปลี่ยนเป็นความมืด

ลอเรนที่แทบกลั้นหายใจ เมื่อพิธีกรไม่ลืมกล่าวทิ้งท้ายสำหรับเขา โดยเฉพาะ

"ลอเรนที่ พิลด์ครับ จากนี้ไปคุณอาจต้องเสียใจที่ตัดสินใจแบบนี้ เพราะเพื่อนของคุณอาจไม่ยอมรับรู้ความจริง หรือแม้แต่คุณเองก็ตาม"

ภาพทุกอย่างมืดดับอยู่เนิ่นนาน จากนั้นแสงสว่างก็ค่อยๆ ปรากฏ ลอเรนที่เปิดเปลือกตาขึ้น เขารู้สึกเสียดา ไม่ชินกับทัศนวิสัยที่แปรเปลี่ยน ต้องปรับสภาพอยู่สักระยะจนกระทั่งภาพรอบตัวค่อยๆ ปรากฏชัดเจนที่นั่นมัน...

ลอเรนที่กะพริบตาหลายๆ ครั้ง เขารู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่ในเตียงโลหะที่ไม่ค่อยสบายเท่าไร ไม่ต่างกับเพิงคั้นจากผืนร้าย ทว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ใช่แค่คันทาเท่านั้น ลอเรนที่จำมันได้แม่นยำ มันคือที่แรกซึ่งเขาเข้ามาในโลกแห่งความจริงนับตั้งแต่หลุดออกมาจากโลกเกม

ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ ลอเรนที่คิดอย่างสงสัย ถ้าสุดเขายังอยู่ในเวทีการประลองในเกมสแตชัน...

เกมสแตชันนั้นหรือ... ลอเรนที่คิดย้อนไปเรื่อยๆ เขาเริ่มเข้าเกมสแตชันตอนชั้น GI - 58 ตอนนี้เขากลับมาอยู่อีกที่ เป็นคนละที่กัน แสดงว่ามีใครพาเขามาหรือเปล่านะ

ภายในห้องนี้เป็นห้องสี่เหลี่ยมโตนสีขาวสว่าง ไม่มีสิ่งใดอื่นนอกจากแท่นนอนโลหะกับสายระโยงระยางที่เขาค่อยๆ ใจผิดคิดว่าเป็นสายยางรดน้ำต้นไม้ มันเชื่อมต่อกับอุปกรณ์สวมศีรษะและหน้าจอมอนิเตอร์แสดงผลที่เปิดทิ้งไว้ และนอกจากนี้ยังมีสายน้ำเกลือที่เจาะติดกับข้อมือเขาค้วย

ความรู้สึกสับสนและหวาดกลัวก่อขึ้นในจิตใจ ในห้องนี้ไม่มีใครอื่นเลยนอกจากเขา ลอเรนที่ลองมองสำรวจโดยรอบ นึกสงสัยว่าจอมอนิเตอร์

นั่นคืออะไร เขาจึงอุปกรณ์สวมหัวและสายน้ำเกลือออก ขยับขาแล้วเดินเข้าไปดูใกล้ๆ ลอเรนซ์ตัวเซเล็กน้อย เหมือนเขานอนหลับนานเกินไปจนร่างกายยังปรับการทรงตัวได้ไม่ดี ทว่ากลับมีเสียงดังขึ้นชัดเจนหวั่นเสียก่อน

"ยินดีต้อนรับเกมไอคอลลทุกท่านเข้าสู่ เกมไอคอลลอะคาเดมี่ ชั้น GI - 49"

ลอเรนซ์สะดุ้งเล็กน้อย นี่มันคือเสียงของจอร์จ สมิธไม่ใช่หรือ เขากวาดตามองรอบตัว พยายามมองหาต้นตอของเสียงแต่กลับไม่พบอะไรเหมือนดังที่คาดไว้

"บทสนทนาของผมในส่วนนี้จะไม่มีการถ่ายทอดสดให้ผู้ชมได้รับรู้ เพราะนี่คือ 'ความลับ' สำคัญ ซึ่งผมไม่อาจเปิดเผยแก่มวลมหาชนที่รักได้ แต่ถือว่าเป็นรางวัลสำหรับพวกคุณที่ฝ่าฝืนมาถึงขั้นนี้"

"คุณคงจะสนุกสนานกับเกมสเคชันในรอบที่ผ่านมาอย่างเต็มอิม นั่นคือความสุขมือสุดท้ายที่ผมจะมอบให้พวกคุณ คุณเคยสงสัยหรือไม่ว่าทำไมแม้มหาชนจะรับรู้ว่ามีเกมของเรานั้นโหดร้ายทารุณ แต่พวกเขาก็ยังความดู ความเขี้ยว และตามโหด นั่นก็เพราะพวกเขาก็พยายามหลอกตัวเองว่ามันเป็นแค่สิ่งบันเทิงสนุกสนาน ไม่มีอะไรต้องกังวล เช่นเดียวกับพวกคุณ"

"หลังจากนี้ เนื่องด้วยการเปิดเผยความลับของเกมไอคอลลอะคาเดมี่จะทำให้เกมการแข่งขันนี้มีสีสันและความตื่นเต้นมากยิ่งขึ้น โปรดทำใจไว้ว่ามันอาจไม่สุขสดใสแบบที่ผ่านมาอีกต่อไป ผมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องแยกพวกคุณไว้คนละห้องชั่วคราว เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายในขณะที่ผมกำลังเปิดเผยความลับสำคัญ เกรงว่าอาจทำให้พวกคุณบ้าคลั่งจนถึงขั้นทำร้ายเพื่อนคนอื่นได้"

ลอเรนซ์ได้แต่อึ้ง จอร์จ สมิธจะบอกความลับแก่พวกเขงั้นหรือ ความลับอะไรกัน มันน่ากลัวขนาดต้องทำร้ายคนอื่นเสียหรือ

"ที่ที่คุณอยู่ที่นี่คือห้องแล็บซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเกมไอคอลล และระบบปัญญาชีวิต แน่แน่นอนว่ามันคือสถานที่เกิดของพวกคุณ เกม

ไอคอลลที่รักของผม"

ลอเรนท์ขมวดคิ้วอย่างงุนงง จอร์จ สมิธกำลังพูดเรื่องอะไรกันนะ เขาเกาหัวแกรกๆ แต่บังเอิญสายตากลับไปเห็นหน้าจอมอนิเตอร์ จึงลอง ยื่นหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ พบว่าในนั้นมีข้อมูลบางอย่างที่เกี่ยวกับเขาอยู่ด้วย

'เกมไอคอลลลอเรนท์ ฟิลค์'

หน้าจอมีข้อมูลยิบย่อยมากมายเกี่ยวกับลอเรนท์ ฟิลค์ ทั้ง บุคลิกภาพ อุปนิสัย ความชอบ ความไม่ชอบ ความสนใจ การตัดสินใจ ความคิด และความทรงจำ

"ผมเคยบอกก่อนเริ่มเกม G.I.A. Escape แล้วใช่หรือไม่ ทำไมพวก คุณจะไม่ได้กลับโลกเกม เหตุผลก็เพราะพวกคุณกลับโลกเกมไม่ได้ เนื่องจากโลกเกมไม่เคยมีอยู่จริง"

ดวงตาของลอเรนท์เบิกโต แน่นอนว่าเขาช็อกเพราะไม่คิดว่าจอร์จ สมิธจะล้อเล่นด้วยเรื่องตลกไร้สาระแบบนี้ ความรู้สึกแรกหลังจากได้ยืนยัน ว่าโลกเกมไม่เคยมีอยู่จริงคือไม่เชื่อ แต่เมื่อความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ หลายอย่างตอนที่เขาออกไปข้างนอกเกมไอคอลละคาเคมีฉายภาพอยู่ใน หัว ได้รู้ว่าไม่มีใครได้กลับโลกเกมจริงๆ แต่ให้เกมไอคอลลไปที่ไหนไม่รู้ คำพูดที่ว่ามาก็คงจะมีเหตุผลอยู่บ้าง

ทั้งนี้เรื่องไม่มีใครได้กลับโลกเกมเขาพอเข้าใจ แต่ถึงขนาดไม่เคย มี เขาคิดว่าจอร์จ สมิธคงทะเล่าเรื่องโกหกเพื่อปั่นหัวพวกเขาแน่นอน

"ผมต้องขอโทษที่โกหกพวกคุณมาโดยตลอด อ้อ โลกประชาชน ทั้งโลกด้วย แต่ผมคงไม่มีโอกาสขอโทษพวกเขา

"ตอนนี้พวกคุณคงคิดว่าผมพูดอะไรเหลวไหลทั้งเพสินะ แต่ฟังก่อน ลองนึกถึงเหตุผลดี การเปลี่ยนข้อมูลดิจิทัลที่จับต้องไม่ได้ให้มาเป็นวัตถุ จริงๆ มันไม่เหลือเชื่อไปหน่อยหรือครับ ทั้งแฟนตาซี เพื่อดัน เพื่อเจ็ คิค ตามหลักความเป็นจริง หลักวิทยาศาสตร์ ระบบเอแอลไอทีที่สร้างตัวละคร จริงๆ จากข้อมูลเกมมันจะเป็นไปได้ยังไงกัน เพราะฉะนั้นความลับที่ ผมจะบอกแก่พวกคุณคือ เกมไอคอลลทุกคน...ใช่แล้ว ทุกคนไม่เคยมีตัวตน

จริงๆ"

ลอเรนท์เริ่มยกมือขึ้นมากุมหัว เขาซ้กรู้สึกสับสน จอร์จ สมิทพูดเรื่องอะไรกัน ตอนนี้เขาปวดหัว คล้ายกับจะมีอะไรระเบิดออกมา ร่างกายเริ่มปฏิเสธที่จะตอบสนองต่อทุกสิ่งที่จอร์จ สมิทพูด

ทำไมกันนะ จู่ๆ ก็รู้สึกไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งสิ้น พอเออะ พอแค่นี้ได้โปรด จะเป็นความจริงหรือหลอกอะไรก็ช่าง หยุคเสียที!

'ทุกคนที่นี่เป็นมายาครับ'

หว่าคำพูดของเอทีในตอนนั้นก็ประดังประเดเข้ามาในความคิด

"ไม่จริง" ลอเรนท์ปิดหน้าปิดตา ทั้งร่างสั่นระริก มายางั้นหรือไม่มีตัวตนนั้นหรือ มันจะเป็นแบบนี้ได้อย่างไร เขาเป็นลอเรนท์ ฟิลด์ ฮีโรชาวไร่แห่งเทลแลนด์ต่างหาก ใช่แล้ว เขาคือลอเรนท์ ฟิลด์

"ผมบอกว่าพวกคุณไม่มีตัวตนในฐานะตัวละครเกม ถูกครับ นั่นเพราะคุณ 'เคย' เป็นคนจริงๆ มาก่อน"

ลอเรนท์ปล้นหยุคสั้นแทบจะทันที ดวงตาเบิกกว้างด้วยความรู้สึกตื่นตะลึง เมื่อกี้จอร์จ สมิทว่ายังไงนะ

"คุณอาจจะจำไม่ได้ และไม่เคยคิดจะจำ เพราะนั่นเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานของระบบเอแอลไอ พวกผมเปลี่ยนความทรงจำของคุณ คุณด้วยการใช้ข้อมูลตัวละครจากในเกมยึดยึดใส่สมองพวกคุณ ทำให้พวกคุณเชื่อ และกลายเป็นเกมไอคอลลจริงๆ"

"และคุณไม่อาจรับรู้ได้เลยว่า ก่อนหน้านี้คุณเคยเป็นใครมาก่อน ตอนนี้คุณก็ไม่มีทางรู้ หรือบางที คุณอาจไม่อยากจะรู้ก็เป็นได้"

ลอเรนท์ซ้กรู้สึกเหมือนตัวเองจะเป็นบ้า ความคิดก็ตันยุ่งเหยิงไปหมด นี่มันเรื่องอะไรกัน จอร์จ สมิทบอกว่าเขาไม่ใช่ลอเรนท์ ฟิลด์ ทุกอย่างที่เป็นตัวตนของเขาเป็นแค่ 'ข้อมูล' ที่ถูกยัดเข้ามาในหัวเขานั้นหรือแล้วก่อนหน้านี้...เขาเคยเป็นใคร?! ใครกันล่ะ?!

จอร์จ สมิทบ้าไปแล้ว ต้องโกหกเขาแน่ๆ เขาไม่มีทางหลงเชื่อง่ายๆหรอกนะ!

"ถึงตอนนี้คุณอาจจะสงสัยว่า แล้วมีอะไรที่เป็นความจริงบ้าง ในวัยนี้ครับ ผมจะเฉลยให้ฟังทั้งหมด นอกจากร่างกายของคุณเอง ทุกอย่างที่เหลือ ทั้งความคิด ข้อมูล ความทรงจำ หรือแม้แต่พลังความสามารถล้วนเป็น 'ของปลอม' ทั้งหมด"

ลอเรนที่มีมือสั้น เขาแทบร้องตะโกนออกมา ลอเรนที่วิ่งผ่านไปทั่วห้องเพื่อพยายามหาทางออก ทว่าห้องแล็บนี้กลับปิดสนิท ลอเรนที่พยายามเขย่าประตูบานเลื่อน แต่มันล็อกแน่นหนาไม่มีทางเปิดออก

เขาทรุดตัวลงอย่างหมดกำลัง ลอเรนที่ไม่อยากรับรู้อะไรทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเพราะสิ่งที่จอร์จ สมิธบอกนั้นขัดแย้งกับโปรแกรมเอแอลไอที่จอร์จ สมิธอ้างว่าอัปเดตเข้ามาหรือเปล่า เขาได้แต่ทั้งหมัดตัวเอง ทำไมจอร์จ สมิธต้องมาบอกเรื่องแบบนี้ด้วย ทำไมต้องทำให้เขาสืบจนจนเป็นบ้าด้วย

"เกมไอคอลละคาเคมี แท้จริงคือการแสดงละครที่สมบูรณ์แบบที่สุด คุณเชื่อแบบนั้นหรือเปล่า"

"ไม่เชื่อ!" ลอเรนที่ร้องออกมาอย่างอกไม่ไหว มันเป็นเรื่องจริงทุกอย่าง ไม่ใช่ของปลอม ลอเรนที่ประท้วงอย่างขัดแย้ง จนกระทั่งคำพูดในเหตุการณ์บางอย่างวบเข้ามาในความคิดอีกครั้ง

'หยุดเล่นละครได้แล้วครับ คุณจอร์จ สมิธ'

คำพูดของโลธ...ไม่สิ เอเนสต์ ซีนีธ เซเบรียล ทายาทคนสำคัญของซิลเวอร์โซนที่ปรากฏตัวเป็นครั้งแรก ถ้าขนาดเอเนสต์ยังพูดแบบนี้หมายความว่าทั้งหมดนี้เป็นละครจริงๆ หรือ

ลอเรนที่เริ่มอยากร้องไห้ สภาพจิตใจเต็มไปด้วยความสับสน อยากให้จอร์จ สมิธตะโกนออกมาว่าผมแค่ล้อเล่น! เพียงแต่ทุกสิ่งที่จอร์จ สมิธพูดมา เหตุผลทุกอย่างชัดเจนจนเขาไม่อาจปฏิเสธได้เลย เพียงแต่เขายังไม่ยอมยอมรับมัน หรืออย่างที่จอร์จ สมิธกล่าวไว้ตั้งแต่ต้นคือ...เขาแค่หลอกตัวเอง

"พวกคุณคือนักแสดง ส่วนผมและเจ้าหน้าที่ทุกคนคือผู้กำกับ เราทั้งสองฝ่ายล้วนทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์แบบให้การแสดงนี้สมจริง

"กฎเกณฑ์สำคัญอยู่ที่ 'เกียมิตอร์' ของพวกคุณครับ ก่อนหน้านี้ที่ผมเคยบอกว่าเกียมิตอร์มีไว้เพื่อรักษาความปลอดภัย เพื่อควบคุมพลังของพวกคุณ ผมต้องขอภัยด้วย เพราะความจริงนั้นมันตรงกันข้าม เกียมิตอร์มีไว้เพื่อให้ 'การแสดง' นั้นสมบูรณ์

"กลไกการทำงานของเกียมิตอร์จะเชื่อมต่อกับประสาทสัมผัสทั้งห้าของเกมไอคอลล ควบคุมผ่านเจ้าหน้าที่ที่บร็อยที่อยู่เบื้องหลังเกม ไอคอลลอะคาเดมี่ ความรู้สึกนึกคิด ความพึงพอใจ ความเจ็บปวด เสียสิ่งที่ได้ยื่น รวมถึงภาพที่เห็น ทุกอย่างล้วนเกิดจากเกียมิตอร์ทั้งสิ้น

"เกมไอคอลลบางท่านที่มีความพิเศษ บางครั้งก็เป็นเทคนิค 'การแสดง' ชั้นสูงที่ทำได้ยากยิ่ง แต่เราก็ประสบความสำเร็จอย่างสวยงาม อย่างเช่นการอ่านใจของเกมไอคอลลจี ที่ต้องใช้การควบคุมข้อมูลความคิดของเกมไอคอลลอื่นส่งผ่านไปยังเกมไอคอลลจี เรื่องโชคดวงของแบงเกอร์ที่ต้องอาศัยการควบคุมปัจจัยภายนอกประกอบ การที่เกมไอคอลลบางคนมีปีกหรือลอยได้ก็ต้องใช้การลงตาและสร้างข้อมูลภาพสมมติผ่านเกียมิตอร์ของเกมไอคอลลทุกคน หรือเกมไอคอลลแคชที่เป็นเพียงภาพมายาที่ไร้ตัวตนซึ่งส่งผลให้การปรากฏกายของแคชมีขีดจำกัดอย่างที่เราเห็น"

อะไรนะ?! ลอเรนที่อิงไป มองที่แขนตัวเองอย่างหวาดผวามหาความว่าเกียมิตอร์...ควบคุมทุกอย่างนั้นหรือ แล้วเขา...ลอเรนที่ไม่เคยรู้สึกกลัวตัวเองขนาดนี้มาก่อน แม้กระทั่งความคิดของเขาในขณะนี่ยังอาจไม่ใช่ความคิดของเขาจริงๆ จะมีใครควบคุมอยู่เบื้องหลังหรือไม่

"ทำไมถึงต้องมีสถานะปลอดภัย สถานะจำกัดการใช้พลังของเกมไอคอลล เหตุผลเพราะฉากของเกมไอคอลลอะคาเดมี่มีขีดจำกัดที่ทำให้การแสดงนั้นไม่สมบูรณ์

"มันเป็นเรื่องยากครับ เช่น เวลาที่พวกคุณปะทะกันกลางโรงอาหาร ปล่อยพลังสุดอลังการที่เจ้าหน้าที่ผมต้องคอยตัดต่อภาพเสียงเข้าไปกับกล้องที่ถ่ายทอดสดให้ผู้ชม รวมทั้งส่งสัญญาณเกียมิตอร์ให้แสดงผลผ่านประสาทสัมผัสของพวกคุณ ทั้งหมดนี้เพื่อทำให้ทั้งคุณและ

ผู้ชม 'เชื่อ' ว่าเกมไอคอลลันมีอยู่จริง และผมต้องขอชื่นชมและขอบคุณทุกคนมากเหลือเกินที่ทำให้เกมไอคอลละคาเคมีของเราสมบูรณ์แบบจนถึงทุกวันนี้"

ลอเรนท์เริ่มรับฟังต่อไม่ไหวแล้ว นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย

"หากเป็นเกมสเคชัน เทียบกับเกมไอคอลละคาเคมีซึ่งเป็นโลกจริง ผ่านการแสดงของเกย์มิเตอร์จะต่างกันเล็กน้อย สำหรับเกมสเคชันนั้น ผมต้องขอบอกว่า แท้จริงพวกคุณไม่เคยถูกส่งไปเกมสเคชัน แต่พวกคุณถูกดึงความนึกคิดให้ไปอยู่ในโลกที่ผมฉายฉากแสดง คล้ายกับการดูหนังหรือเล่นเกมผ่านเซิร์ฟเวอร์กลางร่วมกัน เหมือนการเชื่อมต่อเล่นเกมออนไลน์แบบนี้ก็ได้"

"การแสดงในโลกเกมสเคชันนั้นไร้ขีดจำกัดและสมบูรณ์แบบที่สุด เหมือนกับวิดีโอเกมที่ถูกสร้างขึ้นจากคอมพิวเตอร์ อยากรู้เอฟเฟกต์หรือคั้งค่าพลังแบบไหนก็ไม่มีปัญหา นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ไม่มีสถานะจำกัดการใช้พลังในโลกเกมสเคชัน พวกคุณจึงได้รับอิสระมากที่สุด อ้อ ใช่แล้ว ที่ผ่านมา เกมทุกเกม ผมไม่เคยให้พวกคุณต้องตายจริงทั้งนั้น อย่าลืมนึกถึงตราบิตที่พวกคุณใช้พลังได้แสดงว่าทุกอย่างนั้นเป็นมายา"

"ในเกม G.I.A. Escape เฉพาะด่านระดับปานกลางก็เป็นเกมสเคชันเช่นกัน ทั้งคลาสฮีโร คลาสเกม เกมเพลย์ เร็ลเกมเพลย์ หรือแม้แต่คิงออฟเกมสเคชันล่าสุดที่ผ่านมา"

"อ่าๆ จะว่าผมเป็นคนโหดร้ายไม่ได้นะครับ พวกคุณอาจรู้สึกเหมือนเจียนตาย แต่ความจริงเกย์มิเตอร์แค่สก๊ตกันประสาทสัมผัสคุณให้ไม่รู้รู้อะไรเหมือนคนตายหรือบาดเจ็บเหมือนสาหัส ทีมแพทย์สนามจะทำหน้าที่ฉีดยาเคมีเพื่อปรับสภาพสมคุณให้ประสาทสัมผัสของคุณกลับมาเป็นปกติ นั่นจึงเป็นสาเหตุที่พวกคุณไม่เคยตาย และพวกคุณฟื้นฟูจากอาการบาดเจ็บได้เร็วกว่าคนปกติ"

ลอเรนท์ซ็อกไปแล้ว เขาไม่รู้รู้อะไรอีกแล้ว ทุกอย่างที่จอร์จ สมิต พูดยาล้วนหนักเกินไปสำหรับเขา เขาค่อยๆ ยกมือขึ้นกอดเขา แล้วซุก

โบหน้าลงไป บางทีถ้าเขาครอบไปแต่แรก ไม่ต้องมารับฟังอะไรแบบนี้ อาจจะดีกว่าก็ได้

"นอกจากนี้คุณอาจจะเคยได้ยินการโกหกคำโตของผมเกี่ยวกับการทำงานของระบบเอแอลไอเรื่องที่ว่า เฉพาะเกมที่ได้รับความนิยมเท่านั้น จึงได้กำเนิดเป็นเกมไอคอลล ผมเคยบอกว่าระบบเอแอลไอเป็นผู้เลือก แต่จริงๆ แล้ว 'ผม' ต่างหากที่เป็นผู้เลือก ด้วยเหตุผลทางธุรกิจหรือหลายปัจจัย...ไม่สิ ที่จริงผมเหมือนแค่คัดคนมาออกซิชั่น ต้องบอกว่า 'ผลการทดลอง' ต่างหากที่เป็นกรรมการตัดสิน"

จอร์จ สมิตพูดบ้ออะไรกัน ลอเรนที่ทั้งโกรธทั้งตกใจ เลือกลงหรือผลการทดลองงั้นหรือ หมายความว่าที่เขามาอยู่ตรงนี้ก็เพราะถูกเลือกเข้ามาไม่ใช่เพราะอย่างอื่น ทำไมล่ะ เพราะอะไร ทำไมต้องเป็นเขา? ทำไมเขาต้องเป็นลอเรนท์ ฟิลล์ เพราะอะไร?!

"ผมเองก็เสียใจไม่น้อย ผมสามารถเลือกใครก็ได้มาเป็นเกมไอคอลล แต่โอกาสที่เขาจะเป็นเกมไอคอลลที่สมบูรณ์แบบมีน้อยกว่าหนึ่งในสิบ ก่อนหน้านี้คุณอาจจะเคยเป็นทั้งคนที่สุขภาพแข็งแรงดี พิกการ หรือว่าป่วยหนัก ผมมีตัวทดลองทุกรูปแบบ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วพวกคุณมักมาในสภาพที่ไม่ค่อยสมบูรณ์นัก ซึ่งผมก็ไม่มีทางเลือกมากเท่าไร"

"อย่างไรก็ตาม เพราะเทคโนโลยีร่วมกับผู้ถือหุ้นโรงพยาบาลใหญ่ ทำให้เรามีศักยภาพที่รักษาคุณให้กลับมาแข็งแรงก็ได้เกือบ 70% เห็นหรือเปล่าว่าเกมไอคอลลอะเคมิไม่เพียงแต่ทำให้คุณได้คิในฐานะเกมไอคอลล แต่ยังช่วยชีวิตคุณด้วยนะ มันไม่สำคัญเลยสักนิดว่าก่อนหน้านี้คุณจะมีสภาพอย่างไร เรื่องหน้าคารูปร่างคือให้ไม่เหมือนตัวละครในเกม นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา เทคโนโลยีด้านศัลยกรรมของพวกเรานั้นเยี่ยมยอดทีเดียว ส่วนสำคัญอยู่ที่ใครจะสามารถรองรับระบบเอแอลไอ สามารถเปลี่ยนอุปนิสัยความนึกคิดเป็นเกมไอคอลลได้สมบูรณ์ 100% ต่างหาก นั่นจึงเป็นผลลัพธ์ที่เยี่ยมยอดที่สุด"

"แน่นอนว่าขั้นตอนรักษานั้นไม่มีปัญหา แต่ขั้นตอนการใส่ระบบ

เอแอลไอนั้นมีความเสี่ยงต่อการทำงานของสมองอย่างมาก มีส่วนน้อยที่สำเร็จด้วยดี ไม่ถึง 10% บางส่วนอาจแค่ทำงานไม่สมบูรณ์ แต่ส่วนใหญ่ประสบกรณีเลวร้าย ทำให้เซลล์สมองตายจนอยู่ในสภาพไม่ต่างกับนิทรา ผสมสูญเสียตัวทดลองมากมายในขั้นตอนนี้

"เหนือสิ่งอื่นใด ตอนนี้คุณคือเกมไอคอลล ไม่มีประโยชน์ที่ผมจะต้องพูดถึงผลการทดลองที่ผิดพลาด เพราะพวกคุณคือส่วนหนึ่งของการทดลองที่สำเร็จ ก็ไม่จำเป็นต้องรับรู้การทดลองที่ไร้ค่าเหล่านั้นหรอก จริงหรือไม่ครับ"

ลอเรนซ์แทบไม่เข้าใจและไม่อยากเข้าใจที่จอร์จ สมิธพูดเลย แต่กลับฟังแล้วรู้สึกขนลุกด้วยความหวาดผวา นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน

"หนึ่งในปัญหาหลักของการทดลอง ปัจจัยที่อันตรายอย่างมาก คืออะไรู้หรือเปล่าครับ"

"คำตอบคือ บัคคาแรกเตอร์"

ลอเรนซ์ขมวดคิ้ว บัคคาแรกเตอร์? ยังจะมีอีกหรือ ยังไม่จบใช้ไหม จอร์จ สมิธ!

"เหตุใดผมจำเป็นต้องส่งเกมไอคอลลที่ติดบัคคาแรกเตอร์ออกไปจากที่นี่ นั่นเพราะบัคคาแรกเตอร์เป็นความผิดพลาด ผมเคยบอกว่าจะส่งผลให้มันสลับเปลี่ยน พลั้งแปลก แล้วก็หายไปตลอดกาลใช่ไหมครับ ไอ้ของภัยด้วย นั่นก็เป็นอีกหนึ่งการโกหก"

"พวกเขาจะไม่หายไปหรอกครับ แต่พวกเขาส่งผลคุกคามยิ่งกว่า นั่นคือ ทำให้ความลับที่มีมูลค่านับล้านล้านเหรียญของพวกเขารั่วไหล เพราะเกมไอคอลลที่ติดบัคแบบถาวรสถิติจำนวน 75% มักจะจำได้ว่าตัวเองเคยเป็นใครมาก่อน"

ลอเรนซ์ฟังถึงตรงนี้พลันตัวแข็งทื่อ บัคคาแรกเตอร์และคนที่ติดบัคแบบถาวร...จันหรือ มีคนเดียวที่เขารู้จักและจำได้ นั่นก็คือ โลธ

ลอเรนซ์นึกถึงภาพโลธ ความรู้สึกประหลาดมากมายถาโถมเข้ามา ทั้งที่โลธเคยช่วยเหลือเขาไว้มากมาย หรือแม้แต่ที่บอกให้เขาต้องรอคให้ได้

และสุดท้ายโลโก้ที่โผล่มาในฐานะทายาทคนคังของบริษัทซิลเวอร์โซน ถ้าทุกอย่างที่จอร์จ สมิตกล่าวมาเป็นความจริง พวกเขาไม่มีตัวตน แต่เคยเป็นใครสักคนมาก่อน โลโก้คือเอเนสต์ ซีนิธ เซเบรียลจริงหรือนี่!

พอคิดถึงตรงนี้ลอเรนท์ก็ปวดหัวอย่างหนัก คำถามสารพัดผุ่คขึ้นมานในหัว แล้วทำไมเอเนสต์ถึงต้องมาเป็นเกมไอคอลล เจ้าของบริษัทเกมมาเล่นละครด้วยทำไม โลโก้จำได้ตลอดว่าตัวเองเป็นใครหรือเปล่า ถ้าจันท์ โลโก้ช่วยเขาทำไม

หรือว่า...เพราะ...ลอเรนท์เบิกตาโตอย่างแทบไม่อยากจะเชื่อ หรือว่าตัวตนที่เขาเคยเป็น ใครที่เขาเคยเป็นมีความเกี่ยวข้องกับโลโก้...ไม่สิเกี่ยวข้องกับเอเนสต์สินะ

"ไม่จริงใช่มั้ยเนี่ย" ลอเรนท์พึมพำเสียงแผ่ว เขาพยายามนึกทุกอย่างในสมอง แต่ไม่ว่าอย่างไร นอกจากความจริงที่เขาเป็นลอเรนท์ ฟิลล์ก็นึกอย่างอื่นไม่ออกอีกเลย

"ด้วยเหตุนี้ ผมคิดว่าพวกคุณคงรับรู้ความลับไปพอหอมปากหอมคอแล้ว ผมจะย้ำว่าเป็นความลับเฉพาะผมกับพวกคุณเท่านั้น"

"หลังจากเข้าสู่ช่วงถ่ายทอสดแล้ว ห้ามพวกคุณกระทำการใดๆ ที่สื่อถึงการจงใจเปิดเผยความลับโดยเด็ดขาด มิเช่นนั้น...จ่าระเปิดเวลาของเราได้หรือไม่ ผมพร้อมที่จะจู่จกชนวนทำลายทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อปกป้องความลับอันตรายได้ทุกเมื่อ"

ลอเรนท์กำมือแน่น สารพัดความรู้สึกมากมายก่อขึ้นในจิตใจ ไม่หยุดหย่อน ทั้งตกใจ ทั้งโกรธ ทั้งหวาดกลัว

"เอาละครับ บัดนี้พวกคุณคงจะเต็มไปด้วยคำถามที่ว่า แล้วพวกคุณเป็นใครมาก่อน หรือออกไปจากที่นี่แล้วจะเจออะไร แน่แน่นอนว่า...นั่นเป็นรางวัลสำหรับผู้รอดชีวิตในเกม G.I.A. Escape นี้"

"แหม อี๊ดอัคแทบแย่งละสิ รู้ว่านี่ไม่ใช่ตัวเอง แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก เช่นนั้นแล้วจงกระหายใคร่รู้และทำให้ตัวเองชนะสิครับ"

ลอเรนท์ฟังแล้วรู้สึกวิตกกังวลอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ตอนนี้เขา

เกลียดจอร์จ สมิตมากถึงมากที่สุด จอร์จ สมิตที่ทิ้งล่อลวง ทั้งโกหก ทั้งทำร้ายพวกเขา

แม้เขาไม่รู้เหตุผลว่าทำไมตัวเองถึงต้องมายืนในฐานะเกมไอคอลล และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่จอร์จ สมิตพูดเป็นความจริงแค่ไหน แต่ที่แน่ๆ คือจอร์จ สมิตกำลังคุมเกมด้วยเหยื่ออันโอชะซึ่งก็คือความกระหายใคร่รู้

ฉับพลันความรู้สึกเห็นแก่ตัวก็ผุดขึ้นมา เขารู้สึกเสียใจที่สละมงกุฏนั้นไป มงกุฏที่ทำให้เขารอคไปถึงด่านรองสุดท้าย ทำไมเขาไม่กำจัดคนอื่นแล้วเอาตัวรอดออกจากที่นี่ซะ เขาอยากชนะ อยากเป็นอิสระ ไม่อยากอยู่ที่นี้ ไม่ต้องการเป็นแบบนี้!

แต่ถึงกระนั้น... ลอเรนซ์ปากน้ำคาที่ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกเหล่านั้นค่อยๆ จางหายไปเมื่อเขาตระหนักว่าทุกคนก็คงคิดแบบนี้ และเกมถัดจากนี้ไปจะไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

"สุดท้ายนี้ ขอให้เกมไอคอลลทุกคนโชคดีกับโลกแห่งความเป็นจริง ต่อจากนี้ไม่มีการเชื่อมต่อกับเกมสเคชัน ไม่มีการแสดงผ่านเกียมิเตอร์ พวกคุณจะได้พลัง ไม่มีความสามารถพิเศษ แม้แต่เพื่อนของคุณจะยังเป็นเพื่อนอยู่หรือเปล่า ผมเองก็ไม่สามารถตอบได้ มีแต่ตัวคุณที่จะต้องรอดให้ได้"

"นี่จะไม่ใช้การต่อสู้ในฐานะเกมไอคอลล แต่ในฐานะคนจริงๆ เจ็บจริง ตายจริง ไม่ใช่มายาอีกต่อไป หวังว่าพวกคุณทุกคนจะสนุกสนานกับเกมอันตื่นเต้นระทึกใจที่ผมภูมิใจมอบให้ นะครับ เกมของจริงกำลังรอพวกคุณอยู่"

"และอย่าลืม... ตอนนี้เวลาคุณเหลือไม่มากแล้ว ก่อนที่เกมไอคอลลอะคาเดมีนี้จะระเบิด และพวกคุณก็จะต้อง 'ตาย' อยู่ที่นั่นตลอดกาล"

"ขออวยพรให้คุณคือ 'คนสุดท้าย' ที่ได้รอดออกไป"

"เพราะที่นี่จะไม่ใช้ทั้งสวรรค์และนรกอีกแล้ว ถ้าพวกคุณจะต้องตาย"

เมื่อสิ้นเสียงประกาศของจอร์จ สมิต ทันทีทันใด ประตูห้องลับของลอเรนซ์ก็เปิดออก

'ยินดีต้อนรับสู่ G.I.A. Escape : ค่านที่ 11

'ระยะเวลาที่เหลืออยู่' : 02 วัน : 01 ชม. : 13 นาที : 57 วินาที'

ลอเรนซ์เบิกตาโตเมื่อได้รับรู้ความจริงที่เลวร้ายยิ่งกว่าความลับของอะคาเดมี่

นั่นคือ...เขาเหลือเวลาอีกเพียงแค่สองวันกับอีกสี่สิบกว่าชั้น!

ประธานเด็กหนุ่มบิบบิโทรศัพท์ของลีโอนาร์คอย่างโกรธเกรี้ยว

หลังจากพยายามติดต่อบแฮร์รี่อยู่หลายหน อีกฝ่ายกลับปิดเครื่องหนีหายไปคือๆ ยิ่งล่าสุดเขาคิดต่อไปทางบริษัทโคเนคแล้วพบว่าทางบริษัทกำลังวุ่นวายไม่ต่างกัน เขาก็ยิ่งโมโห เพราะแฮร์รี่หนีออกนอกประเทศไปแล้วโดยไม่มีการบอกกล่าว

"บ้าจริง" เขาได้แต่บ่นอย่างหัวเสีย ทำให้ลีโอนาร์คที่กำลังขับรถอยู่ดูคมองผ่านกระจกมองหลังอย่างเป็นกังวลไม่ได้

"ท่านประธานครับ เรื่องคุณแฮร์รี่เราคงทำอะไรไม่ได้แล้ว ตอนนี้ท่านประธานต้องเตรียมเหตุผลดีๆ มาอธิบายกับคณะกรรมการนะครับ พวกเขาจะตั้งใจอย่างหนักแน่นอน"

"ครับ" เด็กหนุ่มตอบสั้นๆ เขาพยายามสะกดอารมณ์ตัวเองให้เย็นลง พยายามวางแผนล่วงหน้า เขาจะโดนคณะกรรมการซักถามเรื่องใดบ้าง และเขาควรจะทำอย่างไรเพื่อให้เป็นประโยชน์มากที่สุด เขาจะปล่อยให้บริษัทซิลเวอร์โซนที่ทั้งตระกูลเซเบรียลสร้างมาด้วยมือล้มไปเพียงเพราะความผิดพลาดของเขาคนเดียวไม่ได้

หลังจากที่เด็กหนุ่มนั่งวางแผนหาช่องทางรับมือกับคณะบริหารและลีโอนาร์คขับรถยนต์ด้วยความเร็วสูง ในที่สุดพวกเขาก็มาจอดรออยู่หน้าตึกบริษัทซิลเวอร์โซน อินเทอร์เน็ตเปอร์เซชัน

"ขอบคุณครับ คุณโรเซนเบิร์ก" เด็กหนุ่มบอกลีโอนาร์คแล้วรีบลงจากรถไปอย่างรวดเร็ว ทว่า...จู่ๆ ลีโอนาร์คก็เรียกเขาเสียก่อน

"เดี๋ยวก่อน ท่านประธาน นี่มัน...เกิดอะไรขึ้นนี่?"

ลีโอนาร์โดร้องเตือนทำให้เด็กหนุ่มกวาดตามองโดยรอบ แล้วก็พบเห็นความผิดปกติรอบตัว หน้าอาคารบริษัทซิลเวอร์โซนบัดนี้เต็มไปด้วยรถตำรวจมากมายที่จอดขวางอยู่ ไม่ต่างกับมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นหรือรอจับกุมผู้ร้ายอย่างไรอย่างนั้น

ประธานเด็กหนุ่มพยายามไม่สนใจเพราะคิดว่าคงไม่เกี่ยวกับเขา เขามีเรื่องสำคัญที่ต้องรีบไปสะสาง จึงเร่งฝีเท้าเพื่อเข้าไปในตัวอาคารแต่ไม่คิดว่...

"คุณเออเนสค์ ซีนีธ เซเบรียลไซม์ย์ครับ" เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งก้าวมาหาเขา ชูตราสัญลักษณ์ราชการและเอกสารที่ลงตราสัญลักษณ์จากศาล "นี่คือหมายศาล ผมขออนุญาตควบคุมตัวนะครับ"

เด็กหนุ่มเบิกตากว้าง จากนั้นก็หรีตาลง เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกหลายคนแห่มารุมล้อมเพื่อจับกุมเขา

"เค็ยว่ก่อนครับ!" เสียงลีโอนาร์โดคั้งขึ้น "เค็ยว่ก่อน คุณตำรวจ มันเกิดอะไรขึ้นครับ ปล่อยท่านประธานนะครับ!"

พอเห็นเหตุการณ์เหล่านี้ ลีโอนาร์โดก็รีบลงจากรถ พยายามจะเข้ามาห้ามปราม แต่ถูกตำรวจทั้งหลายคำหนืออย่างรุนแรง

"การขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ถือเป็นหนึ่งในการกระทำความผิด โปรดให้ความร่วมมือด้วย"

ลีโอนาร์โดถึงกับอึ้ง เขาหันมามองเด็กหนุ่มด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ประธานเด็กหนุ่มยืนนิ่ง พยายามรวบรวมสติ คิดไตร่ตรองอย่างหนักว่าเกิดเรื่องอย่างนี้ได้อย่างไร เขาไปทำอะไร หรือใครควรทำอะไรเขา และเขาควรจะทำจัดการอย่างไร

"ผมขอจับกุมตัวคุณเออเนสค์ ซีนีธ เซเบรียลตามหมายศาล คุณอยู่ภายใต้การจับกุม คุณมีสิทธิที่จะไม่พูด หากคุณสละสิทธินี้ สิ่งใดที่คุณพูดอาจถูกนำไปใช้ปรักปรำเพื่อเอาผิดคุณในศาล คุณมีสิทธิที่จะปรึกษาทนาย และให้ทนายอยู่กับคุณระหว่างสอบปากคำ ถ้าคุณไม่สามารถจัดหาทนายได้ รัฐบาลจะจัดหาให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย..."

เจ้าหน้าที่แจ้งสิทธิผู้ต้องหาให้เขาทราบ นั่นทำให้หัวคิ้วของเด็กหนุ่มยิ่งขมวดแน่นเป็นปม

"ผมยังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าผมทำอะไรผิด" เขาเอ่ยแทรกทันที "ก่อนอื่นคุณควรจะชี้แจงรายละเอียดและเหตุผลให้ผมทราบก่อนนะครับ"

เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นมองเขาพลาถอนหายใจ จากนั้นก็หยิบหมายศาลขึ้นมาชี้ให้เขาเห็นชัดๆ อีกครั้งหนึ่ง

"คุณถูกจับในข้อหา 'ฆาตกรรม' 'อำพราง' และ 'สวมรอย' เห็นหรือยังครับ"

"ฆาตกรรม? อำพราง?" สีหน้าของเด็กหนุ่มทั้งอึ้งและประหลาดใจ "แต่ผมไม่เคยฆ่าใครเลยนะครับ"

"ในนี้เขียนว่า..." เจ้าหน้าที่ตำรวจมองหมายศาลอย่างพิจารณาอีกครั้ง "เหยื่อที่คุณลงมือฆาตกรรม นั่นคือ 'เอเนสต์ ซีนีล เซเบรียล' ครับ"

"ว่าไงนะ...?" เด็กหนุ่มชะงัก ก่อนจะค้ำน "มันเป็นไปได้อย่างไรครับ ผมไม่ยอมรับข้อกล่าวหาพวกนี้แน่นอน พวกคุณเอาเรื่องเหลวไหลอะไรมาพูด"

การโต้แย้งของเขาทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจส่ายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย "ขอเชิญคุณไปแก้ต่างข้อกล่าวหาทั้งปวงนี้ในชั้นศาล และเตรียมหาทนายดีๆ ให้พร้อม เพราะคุณจากหลักฐานแล้ว คุณคงคืนหลักไต่ถามแถมระวางโทษขั้นค้ำนั่นคือ จำคุกตลอดชีวิต"

จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ตะโกนเรียกเจ้าหน้าที่ที่เหลือ "ส่งตัวผู้ต้องหา!"

"ท่านประธาน นี่มันเรื่องอะไรกันครับ คุณตำรวจ ฟังผมก่อนสิ คุณจะพาท่านประธานผมไปตอนนี้ไม่ได้นะครับ พวกผมมีเรื่องสำคัญต้องรีบไปทำก่อน!" ลีโอนาร์คพยายามเข้ามาขัดขวาง และเจรจากับเหล่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่เด็กหนุ่มส่งสายตาปราม จนลีโอนาร์คได้แต่ยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูก "ท่านประธาน..."

แน่นอนว่าเขาเองก็ตกใจ แต่เขาพยายามควบคุมตัวเอง แม้ว่าเรื่อง

ที่เกิดขึ้นนี้จะเหนือความคาดหมายเพียงใด มีแค่สติเท่านั้นที่จะช่วยแก้ปัญหาได้

"คุณโรเซนเบิร์ก ระวังการประชุมชั่วคราว ใช้อำนาจของรองประธานรักษาการแทนยึดอำนาจบริษัทไว้ก่อนจนกว่าผมจะหลุดจากสถานะผู้ต้องหา"

"ครับ ท่านประธาน" ลีโอนาร์ดรีบทำความเคารพและมุ่งไปยังห้องประชุมบริษัททันที แต่ก็ยังอดหันมามองเขาด้วยความกังวลไม่ได้

สำหรับเด็กหนุ่มในตอนนี้ยังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าเรื่องบ้าๆ พวกนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร อีกทั้งข้อกล่าวหาไร้สาระพวกนี้มาจากไหน แต่คิดไปมันก็ไม่มีประโยชน์ เขาจะค้นหาทางสะสางเรื่องเหลวไหลนี้ให้จบลงโดยเร็วที่สุด

ทว่าในระหว่างที่เขากำลังถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจพาขึ้นรถ อีกฟากหนึ่งของถนนมีชายวัยกลางคนในชุดสูทที่แสนคุ้นตายืนอยู่ ท่าทีสีหน้าเต็มไปด้วยความสุนทรีย์ราวกับกำลังชมฉากสำคัญของละครเวที

สก็อต ปาร์คเกอร์ รองผู้อำนวยการศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมี

จากเดิมที่เด็กหนุ่มนึกแทบไม่ออกด้วยซ้ำว่าเรื่องบ้าบอตอนนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร คำพูดของจอร์จ สมิตที่เด็กหนุ่มไม่เคยคิดเก็บมาใส่ใจกลับพรุ้งรุเข้ามาในหัวไม่หยุดหย่อน

'คุณเซเบรียล ถ้าขึ้นคุณยังคือร้อนต่อไป ผมเกรงว่าสุดท้ายคุณจะไม่เหลืออะไรเลย'

'ผมจะพิสูจน์ให้คุณเห็นว่าผมสามารถทำอะไรก็ได้ ถึงตอนนั้น ต่อให้มหาชนที่รักของผมก็ช่วยอะไรคุณไม่ได้ สุดท้าย พวกเขาแน่แหละ... ผู้ชมทั้งหลายจะเป็นผู้ตัดสินเองว่า... ระหว่างผม หรือ คุณ ใครกันแน่ที่จะพังพินาศ'

"เป็นแกเองหรือ..." เด็กหนุ่มขบฟันแน่น เส้นอารมณ์แทบขาดมือทุกอย่างกระจ่างแล้ว ทั้งเรื่องยกยอกเงินบริษัท ใ้ศความให้เขาเสี่ยงหลุดจากตำแหน่งประธาน หรือแม้แต่ข้อหาคดีี่ง่าเพื่อจับกุมเขา ที่แท้...เกม

ไอคอลลอะคาเดมี่ก็อยู่เบื้องหลังสิ่งเลวทรามเหล่านี้

สก็อต ปาร์คเกอร์กำลังยิ้มเหี้ยมเกรียมอย่างสาแก่ใจ ขยับปาก
เป็นคำว่า

'GAME OVER'

หมายเหตุ :

สิทธิผู้ต้องหา หรือ สิทธิมิแรนดา (Miranda Right) หรือ
คำเตือนมิแรนดา (Miranda Warning) คือ การแจ้งเตือนผู้ต้องหาถึง
สิทธิทางกฎหมาย ทั้งสิทธิที่จะไม่ให้ปากคำหรือสิทธิที่จะขอปรึกษา
ทนาย

บททดสอบที่ 62

ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งความจริง

"ขอให้เกมไอคอลลทุกคนโชคดีกับโลกแห่งความเป็นจริง
เจ็บจริง คายจริง ไม่ใช่มายาเสมือนอีกต่อไป" - จอร์จ สมิธ
ระยะเวลาที่เหลืออยู่ : 02 วัน : 01 ชม. : 13 นาที : 57 วินาที

'ยินดีต้อนรับสู่ G.I.A. Escape : คำที่ 11'

ลอเรนที่ฟังเสียงประกาศผ่านหูอย่างไม่ใส่ใจนัก หลังจบการประกาศของจอร์จ สมิธ ประตูห้องลับก็เปิดออก แล้วพาเขาเข้าสู่ลิฟต์ เคี้ยวแบบเดียวกับวันแรกที่เขามาอยู่ที่นี่ ซึ่งลิฟต์นั้นก็พาเขาไปสู่เพลย์ เซนเตอร์ในวันเปิดตัว

ลอเรนที่ลุกขึ้นอย่างอ่อนล้ากายใจ เขาเดินเอื่อยเฉื่อยไปทางลิฟต์
'กรุณาสแกนบัตร Escape Card'

ลิฟต์ยกกระบอกกันและเรียกหาบัตรผ่านทาง ลอเรนที่เพิ่งนึกได้ว่า บัตรนี้อยู่ติดตัวเขามาตั้งแต่วันแรกที่เริ่มเกม G.I.A. Escape เขาหยิบบัตรแข็งนี้ออกมา เมื่อสแกนลงไปมันก็ขึ้นว่าสำเร็จ

ลอเรนที่ยืนในลิฟต์อย่างเลือนลอย หลายอย่างที่เขาได้รับรู้ฟุ้ง กระแทกจิตวิจราวกับพายุกะหนึ่มนหน้าจนเขารู้สึกแหว่งคว้าง ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อไป เขาตบหน้าตัวเองเพื่อเรียกสติกลับมาอีกครั้ง เกมนี้จะไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เขาจะเป็นแบบเดิมไม่ได้ ต้องเตรียมตัวเพื่อรับมือ

กับมัน

เสียงลิฟต์ดังกริ่งบ่งบอกว่าเขามาถึงชั้นที่หมายแล้ว ลอเรนท์เบน สายตามองตัวเลขที่ปรากฏ พวกเขาเพิ่งลงมาถึงแค่ชั้น GI - 48 จากนั้น หน้าจอดิจิทัลก็ฉายภาพลูกเต๋าไฮโลแกรมหมุนไปมาอีกครั้ง

[G.I.A. Escape : ค่าันที่ 11]

[ระดับ : ยาก]

คำว่าระดับ 'ยาก' ปลุกสติลอเรนท์ ถ้อยคำมากมายของจอร์จ สมิธค้างก้อยอยู่ในหัวลอเรนท์ การ 'เจ็บจริง ตายจริง ไม่ใช่มายาเสมือน อีกต่อไป' มันจะเป็นอย่างไรกันนะ ลอเรนท์ถ่มมืออย่างระส่ำระสาย

'ภารกิจของเกม G.I.A. Escape ตั้งแต่ค่าันที่ 11 จนถึงค่าันสุดท้าย มีชื่อว่า

'Game Idol Run จงวิ่งเท่านั้น'

ลอเรนท์ฟังกติกแล้วอึ้งไป หมายความว่าอย่างไร ตั้งแต่ค่าันนี้ จนถึงค่าันสุดท้ายจะเป็นเกมเดียวกันหมดครั้งหรือ ทำไมถึงเป็นงั้นละ

'เงื่อนไขของเกมนี้ เกมไอคอลลจะต้องวิ่งผ่านค่าันในแต่ละชั้นให้เร็ว ที่สุดเท่าที่จะทำได้

'หนึ่ง ในแต่ละค่าันจะมีการสุ่มลูกเต๋าเพื่อเลือกความท้าทายที่จะ ต้องเผชิญ

'สอง ความท้าทายของแต่ละค่าันจะไม่เหมือนกัน

'สาม ต้องมีเกมไอคอลลหนึ่งคนที่ไม่ได้ไปต่อ ประตูของแต่ละค่าัน จึงจะเปิดออก

'สุดท้าย เนื่องจากนี่เป็นค่าันแรกจึงยังไม่มี ความท้าทายสำหรับค่าัน นี้ ขอให้เกมไอคอลลทุกท่านโชคดี'

จากนั้นลิฟท์ก็เปิดออก ลอเรนท์ลื่นระทึกอย่างมากเมื่อภาพของ ห้องทดลองปรากฏขึ้น ห้องนี้เป็นสีขาวล้วน หลอดไฟลูออเรสเซนต์สว่างจ้า ชั้นวางของติคริมผนังบรรจุขวดสารเคมีและอุปกรณ์ทดลองมากมาย กลางห้องเต็มไปด้วยโต๊ะโลหะวางจัดเป็นผัง บนโต๊ะมีหลอดทดลองวาง

เป็นระเบียบ คอมพิวเตอร์ติดตั้งที่ขอบโต๊ะ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เปิดไว้ มีสายไฟพันระโยงระยาง ห้องนี้เหมือนเป็นห้องวิจัยหรือผลิตุอุปกรณ์อะไรสักอย่าง แต่ลอเรนท่ไม่มีเวลาใส่ใจมันเท่าไรนัก

"หลีกไป!" "ถอย!" "กรี๊ดดด!"

เขาได้ยินเสียงเพื่อนที่คุ้นหู ตามด้วยเสียงฝีเท้ามากมายของผู้คน เกิดอะไรขึ้นกันนี้

ลอเรนท่รีบรุดออกมาอย่างตื่นตระหนก เมื่อเห็นเหล่าเกมไอคอลลมากมายวิ่งผ่านห้องทดลองมุ่งไปทางบันไดหนีไฟอย่างเอาเป็นเอาตาย พวกเขาแทบไม่ใส่ใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น สีหน้าเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด และหวาดกลัว ไม่สนใจแม้กระทั่งชนเกมไอคอลลคนอื่นจนล้มลง หรือชนอุปกรณ์ทดลองหล่นแตกระเนระนาด

"เนโร! ไโรเคอร์!" ลอเรนท่ร้องเรียกเกมไอคอลลเพื่อนสนิทที่คุ้นตา ไโรเคอร์เพียงเหลือบมองลอเรนท่ชั่วคราว จากนั้นก็วิ่งออกไปโดยไม่สนใจเขา เบียดเสียดกับเกมไอคอลลคนอื่นอีกหลายคนเพื่อลงบันไดหนีไฟไปสู่ค่านค่อไป

นี่มัน...อะไรกัน ลอเรนท่เห็นแล้วทั้งซ็อกทั้งสะพรึง

"อย่าเรียกเราว่าเนโรอีก ลอเรนท่" เนโรกล่าวเสียงเย็น สีหน้าของเนโรผู้เป็นมิตรเปลี่ยนไปแล้ว "นายก็คงได้ยินที่จอร์จ สมิธพูดแล้วสินะ" ขอบตาของเนโรซ้ำแคงเหมือนเพิ่งร้องให้มหาหรรคาๆ แต่ใบหน้ากลับซีดเผือด "ไม่มีประโยชน์อีกแล้ว..."

เนโรเหลือบมองไปทางค่านหลังเขาด้วยสายตานิ่งๆ ทำให้ลอเรนท่หันไปมองตาม เขาเห็นแฟร์ฟิกซี่ซึ่งบาดเจ็บขาดลอกปอกเปิดกำลังทรุดตัวร้องให้สะอื้น ลอเรนท่ตกใจไม่น้อย เพราะความฉุกฉะหุกเมื่อตะกี้ี้ี้ ทำให้เกมไอคอลลทุกคนวิ่งพล่า่นจนเกิดอุบัติเหตุขึ้น

"เอ่อ...คุณแฟร์ฟิกซี่..." ลอเรนท่พึมพำ และพยายามจะเดินเข้าไปช่วย แต่เนโรกลับคว้าแขนเขาไว้

"นายก็รู้แล้วไม่ใช่หรอ! พวกเราไม่ใช่..." เนโรกดคำพุดลงไปเพราะ

รู้ว่าพูดออกมาไม่ได้ "แฟร์ฟิกซี่ไปต่อไม่ได้แล้ว เธอต้องคิดที่นี้ ไม่มีประโยชน์ เพราะทุกค่านจะต้องมีใครสักคนคิดอยู่ ไม่งั้นทุกคนจะไม่ได้ไปต่อ"

"เคียวลี เนโร ทำไมพูดแบบนี้ล่ะครับ" ลอเรนท์ไม่เข้าใจที่เนโรพูดเลย เนโรที่เคยช่วยทุกคน เนโรที่เคยช่วยเขา เนโรที่ทำให้ทุกคนรู้จักคำว่าสามัคคี เขาก็เรียนรู้ทุกอย่างมาจากเนโรทั้งนั้น แล้วทำไมตอนนี้...

"ลอเรนท์ รีบไปซะ เราจะเสียเวลาไม่ได้ ก็รู้ว่าเหลือเวลาแค่นี้! นายอยากตายนักหรือไง หา!" เนโรตะคอกใส่จนทำให้ลอเรนท์ผงะอย่างเสียขวัญ

เขารู้สึกสะเทือนใจ ที่ร่างปวดแปลบไปหมด เพราะคำพูดของจอร์จ สมิตแท้ๆ จึงทำให้ทุกคนเป็นแบบนี้

"เนโร ขอโทษครับ..." ลอเรนท์พูดแผ่วเบา ทำให้เนโรลอกตาอย่างหงุดหงิด

"ตามใจ!" เนโรขึ้นเสียงใส่ "นายจะทำอะไรก็เชิญ แต่ลิปต์จะไม่เปลี่ยนชั้นถ้าคนไม่ครบ ถ้าขึ้นนายซักช้า ไม่ใช่แค่เราหรอก คนอื่นต้องเอานายตายแน่!"

จากนั้นเนโรก็สะบัดมือออกจากเขา แล้วเดินกึ่งวิ่ง ไปทางบันไดหนีไฟโดยแทบไม่หันกลับมามองอีกเลย

ลอเรนท์รู้สึกเสียใจ นึกถึงตอนที่เพิ่งเสียสละให้ทุกคนได้ไปต่อ สุดท้ายทุกคนกลับกลายเป็นแบบนี้ ชั่ววูบหนึ่งเขารู้สึกโกรธเกลียดและเคียดแค้นทุกคน ทว่า...ลอเรนท์ผ่อนลมหายใจ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่ใช่ความผิดของใครหรอก เพราะลอเรนท์เองก็เคยอยากเห็นแก่ตัวแบบนี้เช่นกัน ทุกอย่างต้องโทษจอร์จ สมิต

"แฟร์ฟิกซี่ครับ..." ลอเรนท์เดินเข้ามาดูแฟร์ฟิกซี่ที่นั่งร้องไห้กุ่มบาคแผลที่ถูกเศษแก้วแตกทิ่มแทง

"คุณ...ผู้รักฉันไหม..." แฟร์ฟิกซี่เงยหน้ามองเขาด้วยแววตาสับสนระคนเงินอายุ แต่เส้นผมของเธอกลับไม่ได้เปลี่ยนสีอีกแล้ว มันคงไว้ที่

สีเทาหม่น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะจอร์จ สมิตไม่ได้ส่งสัญญาณควบคุมการมองเห็นพวกเขาแล้ว หรือเป็นเพราะนั่นคืออารมณ์ที่แท้จริงของเธอในขณะนี้

"ให้ผมช่วยนะครับ" ลอเรนท่มองรอบตัว เห็นมีผ้าปูโต๊ะสีขาวบาง จึงฉีกมันออกมา จากนั้นก็นำมาพันแผลเพื่อห้ามเลือดให้แฟร์ฟิกซ์

แฟร์ฟิกซ์สะอื้นเล็กน้อย เธอทั้งตกใจและตื่นตระหนก สำหรับแฟร์ฟิกซ์แล้วการได้รับรู้เรื่องทั้งหมดจากจอร์จ สมิต แม้วามันจะน่าตกใจและเลวร้ายมากแต่ไม่อาจเทียบเท่าคนรอบตัวที่เปลี่ยนไป ไม่ว่าเธอจะเป็นใครมาก่อน เรื่องความโหดร้ายของมนุษย์นั้นก็ยังอยู่ในความหวาดกลัวมาโดยตลอด ถือว่าไม่ใช่เรื่องแปลกเลยแม้แต่น้อย

แฟร์ฟิกซ์เริ่มสะอื้นอีกครั้ง ไม่ใช่เพราะเธอเจ็บหรือสิ่งที่จอร์จ สมิตบอก แต่เป็นเพราะบุคคลที่อยู่ตรงหน้าเธอนี้เป็นคนเดียวที่ยอมช่วยเหลือ แม้รู้ว่าทุกอย่างเป็นอย่างไรวางใจ แม้รู้ว่าตอนนี้ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการรีบเอาตัวรอดออกจากที่แห่งนี้ เขาก็ยังยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ

"เหอ! คุณร้องให้ทำไมครับ" ลอเรนท่ตกใจมากที่เห็นแฟร์ฟิกซ์ร้องให้ไม่หยุด ลอเรนทพยายามฝืนยิ้มให้ เขารู้ดีว่าแฟร์ฟิกซ์หวาดกลัวแค่ไหน ไม่ต่างกับเขาในอดีตและตอนนี้ด้วย ถึงกระนั้นเขาก็ทนไม่ได้ที่จะต้องทิ้งเพื่อนคนหนึ่งเพื่อให้ตัวเองรอด ถึงแม้วามันจะคิดแบบนั้นหมด แต่เขาก็ยังทำใจไม่ลงจริงๆ

"เดินไหวหรือเปล่าครับ ผมจะช่วยให้คุณไปด้านต่อไป" ลอเรนทพยายามเข้ามาช่วยพยุงแฟร์ฟิกซ์ แต่แฟร์ฟิกซ์กลับยกมือห้ามเขาไว้

"ต้องมีคนอยู่ที่นี้ ประตูดึงจะเปิดนะคะ" แฟร์ฟิกซ์กล่าวด้วยสีหน้าสลด ปีกใ้สา ของเธอนั้นไม่ขยับแต่หุบลง

ลอเรนท่ิ่งไปเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มตอบเธอว่า "ไม่เป็นไรครับ คุณแฟร์ฟิกซ์จะต้องรอดออกไปให้ได้"

ทว่าคำตอบของลอเรนท่กลับทำให้แฟร์ฟิกซ์ทำหน้าหม่นทันที

"ไม่ได้หรอกคะ คุณผู้รักต้นไม้ ไปเถิด ไม่ต้องห่วงแฟร์ฟิกซ์หรอกคะ" แฟร์ฟิกซ์ตอบเขาด้วยเสียงแทบเบาหวิว ลอเรนท่ไม่เข้าใจ เขา

พยายามจะเถียง แต่แพร้พิทซี้กลับแทรกขึ้นมาก่อน

"แพร้พิทซี้ดีใจนะค่ะที่...คุณผู้รักคันไม้ไม่ทอดทิ้งแพร้พิทซี้" แพร้พิทซี้ก้มหน้าลง "แค่มาช่วย แพร้พิทซี้ก็ดีใจมากแล้ว คังนั้นไปเออะคะ แพร้พิทซี้คงไม่ไหวแล้ว คงไปไม่ถึงค่านสุดท้ายหรอก"

"แต่ว่า...ผมไม่...." ลอเรนท้ออยากจะตอบว่า เขาจะทิ้งแพร้พิทซี้ไว้แบบนี้ได้อย่างไร มันไม่ยุติธรรมเลย

"มีแค่คุณผู้รักคันไม้เท่านั้นที่จะทำได้" แพร้พิทซี้เริ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ทำให้ลอเรนท้ชะงักไป

"หา...ผม...?" ลอเรนท้ไม่เข้าใจว่าเธอพูดเรื่องอะไร แพร้พิทซี้จึงขยับยิ้มบางๆ ดวงตาที่เอ่อล้นด้วยน้ำตาเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกคาดหวังและอาลัยอาวรณ์

"แพร้พิทซี้คุณไม่ผิดจริงๆ คุณผู้รักคันไม้คือคนที่มีจิตใจดียิ่งกว่ามนุษย์คนใด แพร้พิทซี้ไม่เสียใจเลย แม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ตาม" ประโยคหลังแพร้พิทซี้พูดเสียงแผ่ว ทำให้ลอเรนท้ไค้ยินไม่ค่อยถนัดนัก "คงมีแค่คุณผู้รักคันไม้คนเดียวที่จะทำได้ แพร้พิทซี้ไม่อยากเห็นเพื่อนเป็นแบบนี้เลย..."

เธอกล่าวอย่างเศร้าสร้อย ลอเรนท้ก็เข้าใจว่าเธอหมายถึงอะไร

"ได้โปรดเออะคะ" แพร้พิทซี้ยกมือขึ้นวิงวอนเขา ลอเรนท้เหวอไปเล็กน้อย "ได้โปรด ช่วยทำให้พวกเขากลับมาเป็นคนดีเหมือนเดิมได้หรือเปล่าคะ"

"หา! แต่ว่า...คือ...เรื่องนั้น" ลอเรนท้ก้มหน้าลง เขาไม่รู้ว่าจะทำได้หรือเปล่า แต่แพร้พิทซี้ก็ยังบอกให้เขาทำงานั้นหรือ

"แพร้พิทซี้คงทำอะไรไม่ได้ตอนนี้ คุณผู้รักคันไม้ก็เคยบอกว่า ทางเดียวที่จะช่วยทุกคนและเพื่อนที่ติดอยู่ในค่านก่อนหน้านี้ได้คือต้องรอดออกไปให้ก่อน"

ลอเรนท้อ้งไปกับสิ่งที่แพร้พิทซี้พูด ใ้ เขาเคยพูดแบบนี้จริงๆ จึงได้แต่เงิบ พุกไม่ออก

"ดังนั้น คุณผู้รักกันไม่ ได้โปรดทำเพื่อแฟร์ฟิคซีได้หรือเปล่านั้น
แฟร์ฟิคซีไม่เสียใจเลยถ้าต้องติดอยู่ในนี้ แต่ถ้าเพื่อนทุกคนจะต้องกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว แฟร์ฟิคซีคงทำใจไม่ได้จริงๆ"

"แต่ว่า..."

"รีบไปเถอะคะ...ไป!" แฟร์ฟิคซีเริ่มไล่เขา ทำให้ลอเรนท์ผะไป

"แฟร์ฟิคซีครับ..."

แฟร์ฟิคซียิ้มให้เขา และเธอก็หยุดร้องไห้

"ได้โปรดทำให้ความหวังของแฟร์ฟิคซีเป็นจริงด้วยนะคะ..."

"คือ...แต่คุณแฟร์ฟิคซี"

"ไปสิคะ ไป!" เธอไล่เขาอีกหน "ได้โปรดรีบไปนะคะ แฟร์ฟิคซี
ขอร้อง!"

ลอเรนท์ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เมื่อรวบรวมสติได้ เขาก็ข่มกั้น
ความรู้สึกแล้วลุกขึ้นยืน

"ขอโทษนะครับ คุณแฟร์ฟิคซี" ลอเรนท์ตัดสินใจกล่าวกับเธอเป็น
ครั้งสุดท้าย "แต่ผมสัญญาว่าจะช่วยเพื่อนๆ ทุกคนให้กลับมาเป็นเหมือน
เดิม และช่วยคุณให้ได้ครับ"

ลอเรนท์หลับตาลงใจ จากนั้นก็รีบวิ่งออกไป เขาหันกลับมามอง
เธออย่างอคเป็นกังวลไม่ได้ แต่แฟร์ฟิคซีกลับยิ้มให้เขาอย่างมีความสุข
เหลือล้น

"ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง แฟร์ฟิคซีไม่เสียใจเลยที่ได้รัก..."

เธอลำบากกับตัวเอง แม้ว่าสุดท้ายแล้วถ้อยคำไม่มีวันส่งไปถึงคนที่
เธอปรารถนาอีกแล้วก็ตาม

ลอเรนท์ เคนลงบันไดอย่างเร่งรีบ รู้สึกเหมือนอยากร้องไห้ออกมา
มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้น เหตุการณ์ที่น่าเศร้าและไม่คาดคิด แม้
ไม่อยากจะทำอะไรทั้งสิ้นแต่เขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องเข้มแข็ง
และเผชิญหน้ากับมันเท่านั้น เขาจะอ่อนแอไม่ได้ ยิ่งเมื่อเขาจับปากเพื่อน

ทุกคนที่ติดอยู่ที่ด่านก่อนหน้านี้นี้รวมทั้งแฟรี่พิทชีไว้แล้ว เขาจะต้องช่วยทุกคนให้ได้

เมื่อเขามาถึงชั้น GI - 44 แล้วก็ก้าวเดินออกมาจากบันไดหนีไฟ รอบตัวเป็นห้องทดลองเช่นเดียวกับชั้น GI - 48 แต่ลอเรนท์กลับไม่สนใจ เขาใส่ใจแค่เพียงสิ่งที่จะต้องทำเท่านั้น เบื้องหน้าเขามิลิฟต์กำลังเปิดอยู่ เพื่อนเกมไอคอลลหลายคนมองเขาด้วยสีหน้าที่หลากหลาย ส่วนใหญ่กำลังหงุดหงิดไม่พอใจที่เขาชักช้า

ทว่าลอเรนท์กลับค่อยๆ ก้าวเดินไปเชื่องช้า ไม่คิดจะเร่งรีบ นั่นยิ่งทำให้หลายคนโมโหหนัก

"เข้ามาสักทีสิ!" โรเจอร์ตะคอกใส่เขาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

"ลอเรนท์! นายทำบ้าอะไร หา!" เนโรควาคีใส่ แต่ลอเรนท์กลับหยุดเดิน เขามองเพื่อนทุกคนอย่างพิจารณา โรเจอร์ เนโร แลคูร์อนรณกว่าที่ผ่านมา เจ้าหญิงแอนนาเบลล์กับโพลาริสยังคงเฉยๆ แอคซีสนั้นหงุดหงิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แม้แต่เซนเซกับลูซี่ที่ไม่ค่อยสนใจอะไรก็ยังมีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง

ลอเรนท์นึกถึงคำร้องขอของแฟรี่พิทชีแล้วสูดหายใจเข้าเบาๆ ก่อนจะตัดสินใจพูดออกมาเสียงดัง

"ทุกคนก็รู้ไม่ใช่หรือครับ ว่าเกมของจอร์จ สมิธจงใจให้พวกเราเป็นแบบนี้"

"หยุดพาล่ามแล้วรีบเข้ามาได้แล้ว!" ทว่าเพื่อนหลายคนกลับตอบอย่างไม่แยแส โวยวายให้เขาเลิกบ้าสักที ทำให้ลอเรนท์ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนถามกลับเชิงท้าทาย

"ทุกคนกลัวอะไรกันหรือครับ กลัวตาย? กลัวถูกขังอยู่ที่นี่? หรือว่ากลัวความจริง?"

คำถามของลอเรนท์ทำให้เกมไอคอลลหลายคนเงียบไป ทว่าเนโรกลับตอบโดยพยายามควบคุมอารมณ์ให้เย็นที่สุด "ฟังให้คินะ นายก็รู้แล้วว่าจะอะไรเป็นอะไร มันไม่มีความหมายแล้ว พวกเราไม่เหลืออะไรเลย

นอกจากชีวิต พวกเราจำเป็นต้องเอาตัวรอด!"

เนโรทำท่าเหมือนอยากจะพูดมากกว่านี้ แต่ก็รู้ว่าพูดไม่ได้เพราะมันเป็นความลับ ลอเรนท์มองเนโรนิ่งๆ แต่ในใจเขารู้ว่านั่นไปหมด นำแปลกเหลือเกิน คนที่เคยเป็นเพื่อนกลับเป็นฝ่ายที่ต่อต้านเขาและสนับสนุนให้เห็นแก่ตัว ในขณะที่เคยเป็นศรัทธาอย่างแอกซิสกลับกลายเป็นเงียบสงวนท่าที

"แล้วมันสำคัญด้วยหรือครับ" ลอเรนท์กล่าวพลาถยืมเศร้าๆ ให้ทุกคน "ผมนะ เคยเป็นหนึ่งในคนที่ไม่มีพลังพิเศษอะไรเลย แต่ผมก็ยังยืนอยู่ ณ ตรงนี้"

ยังไม่มีใครได้ตอบลอเรนท์

"เนโร ไรเคอร์ครับ ทั้งที่ผมคะแนนโหวตต่ำต้อยและไม่มีอะไรมาก่อนเลย แต่พวกคุณก็ยังเลือกผมเป็นเพื่อนไม่ใช่หรือครับ"

คราวนี้เนโรกับไรเคอร์ถึงกับเถียงไม่ออก

"ฟังนะครับทุกคน" น้ำเสียงของลอเรนท์จริงจังขึ้นทุกขณะ "ไม่คิดบ้างหรือครับว่าหากทุกคนยังเป็นแบบนี้ต่อไป ก็คึกกันและทำร้ายคนอื่นเพื่อให้ตัวเองได้ออกไป สู้ตายแล้วอาจไม่มีใครได้ออกไปสักคน พวกเราอาจตายกันหมดเพราะทำร้ายกันเอง"

พอกกล่าวถึงตรงนี้ สีหน้าของเพื่อนเกมไอคอลลหลายคนค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละน้อย

"ในคำนต่อไปไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง อาจเลวร้ายกว่านี้หนักหนาสาหัสกว่านี้ ถ้าขึ้นพวกเรายังทำร้ายกันเองแบบนี้ พวกเราก็อาจจะไม่เหลืออะไรจริงๆ นะครับ"

ลอเรนท์หยุดพูดไปนิดหนึ่ง เขาเงยหน้าขึ้นสบตาทุกคน ดวงตาและริมฝีปากสั่นระริกด้วยความรู้สึกหลากหลายที่เอ่อล้น เขาต้องส่งค่อปณิธานในใจให้ทุกคนผ่านคำพูดทั้งหมดนี้ให้ได้

"ใครบอกครับว่าพวกเราไม่เหลืออะไรเลยนอกจากชีวิต พวกเรายังเหลือมิตรภาพ! หากทุกคนยินดีที่จะช่วยเหลือกัน แม้สิ่งที่เหลืออาจดู

ไร้ค่าไม่ต่างกับเศษเงิน แต่ถ้าพวกเราร่วมมือกันก็เหมือนเศษเงินที่รวมกันเป็นเงินก้อนใหญ่ สิ่งไร้ค่าเหล่านี้สามารถกลายเป็นสิ่งที่มีค่าได้"

หลายคนทำท่าเหมือนอยากพุดอะไร แต่ลอเรนท์กล่าวต่อไปไม่คิดจะหยุด

"ขอเพียงมีแคใครสักคนที่ได้ออกไปได้...เป็นใครก็ได้ อย่างน้อยทุกคนก็ยังมีความหวัง มีโอกาสรอด และมีโอกาสช่วยทุกคนที่ยังติดอยู่ในนี้ แล้วแบบนี้ทำไมทุกคนไม่ร่วมมือกันแทนที่จะทำร้ายกันล่ะครับ"

"แล้วใครจะเป็นคนนั้นที่รอดออกไป" โรเจอร์ถามเสียงเย็น

"แล้วรู้ได้ไงว่าคนที่ได้ออกไปจะไม่ทิ้งให้เราถูกระเบิดตายอยู่ในนี้"

เนโรพุดเสียงเรียบนิ่งกับเขา

ลอเรนท์เพียงยิ้มตอบแล้วบอกว่า "เชื่อใจสิครับ ตอนนี้พวกเราที่เหลือกันแค่นี้ อยู่ในชะตากรรมเดียวกันหมด ผมรู้สึกอย่างไร ทุกคนย่อมรู้สึกเช่นนั้น ไม่มีประโยชน์ที่เราจะหักหลังกันเอง มองไปรอบๆ สิครับ เรากำลังสู้กับใคร สู้กับอะไรอยู่ ศัตรูของเราคือเพื่อนหรือครับ ไม่ใช่เลยครับ ได้โปรดตั้งสติให้ดีกว่า ศัตรูของเราคือคนเดียวกัน"

"ศัตรูของเราคือจอร์จ สมิธ คือเกมไอคอลลอะคาเดมี่ ไม่ใช่เพื่อนทุกคนที่ยืนอยู่ตรงนี้!"

สิ้นคำกล่าวของลอเรนท์ความเจียบก็กลืนกินไปเนิ่นนาน จนกระทั่งเกมไอคอลลหลายคนถอนหายใจด้วยความรู้สึกที่เปลี่ยนไป เนโรกับโรเจอร์ที่เคยหงุดหงิดเริ่มคลายอารมณ์ลง

"อืม นั่นสินะ เราขอโทษที่เป็นบ้าไป" เนโรบอกเขา "บ้างจริง เพราะจอร์จ สมิธแท้ๆ ที่ทำให้พวกเราเป็นแบบนี้ พวกเราไม่ควรเป็นศัตรูกันเองอย่างที่นายว่า"

"ข้าก็ขอโทษด้วย ลืมไปจริงๆ ว่าเราต่างมีศัตรูคนเดียวกัน"

จากนั้นเกมไอคอลลหลายคนก็ทยอยกันขอโทษ ทำให้ลอเรนท์คลายสีหน้าเคร่งเครียดอย่างสบายใจขึ้นเล็กน้อย

"แฟร์ฟิกซึ่งเป็นไงบ้าง" เนโรได้ถามขึ้นหลังจากลอเรนท์สแกนบัตร

แล้วเดินตามเข้ามาในลิฟต์ แม้จะโล่งใจ แต่สีหน้าของเขายังเศร้าสลด โดยเฉพาะเมื่อพูดถึงแฟร์ฟิกซี่

"แฟร์ฟิกซี่บาดเจ็บครับ เธอไปต่อไม่ไหวจึงบอกให้ทุกคนไปได้เลย เธอขอร้องให้ทุกคนกลับมาเป็นเหมือนเดิมครับ เป็นเพื่อนที่ดีเหมือนเดิม"

พอเกมไอคอสหลายคนได้ยืนคังนั้นก็รู้สึกผิดขึ้นมาทันที

"ขอโทษด้วยจริงๆ" เนโรกล่าวเสียงแผ่ว ลอเรนที่ส่ายหน้าเบาๆ เป็นเชิงว่าไม่เป็นไร

"จากนี้จะเอาอย่างไร มีทางหรือไม่ที่จะร่วมมือกันเพื่อออกไปให้เร็วที่สุด" ไรเคอร์ถามความเห็นเนโร เนโรขบคิดพิจารณาอยู่ชั่วขณะ จากนั้นก็ตัดสินใจ

"เอาละ ทุกคน ตอนนี้เรามีเวลาเหลือน้อยมาก เป้าหมายของเราคือให้มีใครสักคนออกจากที่นี่ให้ทันเวลา เพียงพอที่จะกลับมาช่วยทุกคน พวกเราจะต้องร่วมมือกัน"

"ร่วมมือแบบไหนล่ะ" คำถามดังมาจากบุคคลที่ไม่น่าให้ความร่วมมือมากที่สุดอย่างฟลินน์ ซึ่งยืนกอดอกนิ่งเงียบอยู่เนิ่นนาน แม้แต่ลอเรนที่กับเนโรก็ยังอดแปลกใจไม่ได้

"เราก็ไม่อยากใช้วิธีนี้หรอก แต่มันเป็นทางเดียวที่จะไปต่อต่อไปได้ หากค่านไหนที่ใครสามารถเสียสละเพื่อให้ทุกคนได้ไปต่อทันที จะต้องมีคนอาสาเพื่อให้ถึงค่านสุดท้ายให้เร็วขึ้น"

ลอเรนที่รีบยกมือทันที "ฉันค่านต่อไปมอาสาเองครับ"

"ไม่ได้!" นั่นเป็นเสียงคัดค้านจากเกมไอคอสเกือบทุกคน ไม่ใช่แค่เนโรหรือไรเคอร์ จนลอเรนที่อดตกใจไม่ได้ ทำไมทุกคนต้องร้องห้ามกันพร้อมเพรียงแบบนี้

"ไม่ได้หรอก พวกเราทุกคนคิดนี้นาย" เนโรบอกเขา "ในเกมสเคชัน นายเลือกสละสิทธิ์ที่จะได้ไปถึงค่านรองสุดท้ายเพื่อให้พวกเราทุกคนมาขึ้นตรงนี้ คังนั้นควรเป็นคราวของพวกเราที่ต้องเสียสละบ้าง"

"แต่ว่านั่น..." ลอเรนที่อยากบอกว่าเขาไม่ได้ต้องการให้ทุกคนมา

ตอบแทน แต่เนโรกลับพูดแทรกขึ้นมา

"อีกอย่างหนึ่งนะ ถ้าถามเราว่าเชื่อใจใครมากที่สุด คนที่ยอมเสียสละตัวเองเพื่อช่วยเพื่อนจากใจจริงไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...ตอนนี้คงมีแค่นาย"

"ใช่ หากคนสุดท้ายที่ได้รอดออกไปเป็นเจ้า ข้าเชื่อว่าเจ้าจะต้องกลับมาช่วยพวกเราแน่นอน" โรเคอร์กล่าว เช่นเดียวกับเกมไอคอลลคนอื่นที่พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"ทุกคน..." จู่ๆ ความรู้สึกหลากหลายก็ทะลักขึ้นมา ลอเรนที่ซึ่งไม่เคยมีความสำคัญ ไม่เคยมีใครฝากความหวัง ตอนนี้ทุกคนกลับเชื่อใจเขามันมากเกินไปสำหรับเขาจริงๆ

"เอาละ มีใครอาสาบ้าง" เนโรถามความเห็น เกมไอคอลลเกือบทุกคนก็ยกมือ ไม่เว้นแม้แต่อัลเฟรโดหรือแองเจล่า มีเพียงฟลินน์คนเดียวเท่านั้นที่ยังยืนกอดอกนิ่ง

"ผมจะช่วยท่านต่อไปเองครับ ผมคิดว่าตัวผมเองก็ควรทำอะไรบ้างเช่นกัน" อัลเฟรโดอาสา ในขณะที่ทุกคนต่างอึ้งตะลึงเพราะไม่คาดคิดว่าแอกซิสจะให้ความร่วมมือ

"ฉันทัว" แองเจล่ายกมือขึ้น โฟสท่าอย่างเฉิดฉาย "แต่ขอเป็นท่านกลางๆ สักชั้นที่ยี่สิบแล้วกันนะจ๊ะ"

"อืม โอเค" เนโรพยักหน้า

ในระหว่างที่ลิฟต์กำลังเคลื่อนจากชั้นนี้ไปสู่อีกชั้น เนโรก็เริ่มวางแผนจัดคนอย่างรวดเร็วโดยปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์และความเหมาะสม ที่แรกเนโรจะเลือกเสียสละก่อน แต่เพื่อนหลายคนแย้งว่าให้เนโรอยู่ช่วงหลังๆ เพราะน่าจะช่วยอะไรได้เยอะกว่า

ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะเลวร้ายสักเท่าไร อุปสรรคขวากหนามขวางกั้นแค่ไหน หรือต่อให้จอร์จ สมิธใช้อุบายใดมาหลอกให้พวกเขาแตกหักกันเอง แต่ทุกคนก็เชื่อมั่นว่าความเชื่อใจและความสามัคคีเป็นสิ่งเดียวที่พวกเขาเหลืออยู่ และสิ่งนั้นจะช่วยให้ทุกคนมีชีวิตรอดออกไป

ประธานเด็กหนุ่มนั่งเหม่อลอยอย่างสิ้นหวังอยู่ในห้องควบคุม

ผู้ต้องหาชั่วคราว เป็นห้องกระจกดับแคบซึ่งไม่อาจมองเห็นภายนอกแต่คนข้างนอกสามารถมองเห็นข้างในได้ ในห้องนี้มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย ทั้งที่นอน ผ้าห่ม เครื่องดื่ม และอาหาร ทว่าสำหรับเด็กหนุ่มแล้วกลับรู้สึกท้อแท้และหมกหมอง บางครั้งโทสะก็ปะทุอยู่ในใจ

จอร์จ สมิธจใจเล่นสกปรกกับเขา...เด็กหนุ่มครุ่นคิดอย่างเจ็บใจ ปัญหาของการติดคดีนี้ไม่ใช่เพียงเสียงรับโทษ แต่เกมไอคอลลอะคาเคมีเลือกที่จะถ่วงเวลาการพิพากษาคดีให้เป็นวันมะรืนซึ่งตรงกับวันสุดท้ายของเกม G.I.A. Escape ดังนั้นไม่ว่าด้วยวิธีไหนเขาก็ไม่มีโอกาสได้ออกไป และไม่มีเวลาเหลือพอที่จะช่วยเหลือคนคนนั้น

ไม่มีทาง ไม่มีทางเลยจริงๆ เขาไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี ทำไม่กันนะ ทำไม

"ขอโทษจริงๆ" ประธานเด็กหนุ่มได้แต่กำหมัดแน่น ทั้งที่คิดมาตลอดว่าจะริบสะสางเรื่องพวกนี้ให้เสร็จสิ้น แล้วหาทางช่วยเหลือคนคนนั้นให้ได้ แต่กลับต้องมาเจอเรื่องบ้าบอแบบนี้

ระหว่างที่กำลังครุ่นคิด ประตูห้องก็เปิดออกพร้อมกับบุคคลที่เข้ามาอย่างร้อนรน

"คุณโรเซนเบิร์ก" เด็กหนุ่มเรียกอย่างแปลกใจ แต่พอลีโอนาร์ดมาแล้วเขาก็รู้สึกใจชื้นขึ้นมาบ้าง เพราะอย่างน้อยลีโอนาร์ดก็ฝากความหวังได้มากมาย

"ผมจัดการเรื่องภายในบริษัทตามที่ท่านประธานสั่งเรียบร้อยแล้วนะครับ คาดว่าเรื่องภายในน่าจะยุติได้ชั่วคราวจนกว่าท่านประธานจะออกไปจากที่นี่ได้"

เด็กหนุ่มพยักหน้ารับเบาๆ ลีโอนาร์ดยิ้มให้กำลังใจเขา

"ส่วนเรื่องว่าความนั้น เคียวผมจะเป็นทนายให้ท่านประธานเองนะครับ ผมเองก็เรียนจบกฎหมายและมีใบอนุญาตว่าความเหมือนกันครับ"

พอประธานเด็กหนุ่มเห็นลีโอนาร์ดพยายามช่วยเหลือทั้งที่เขากำลัง

ตกอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่ขนาดนี้ ก็คลายความกังวลลงอย่างมาก

"ขอบคุณครับ" เขาตอบสั้นๆ จากนั้นก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมา "แล้วเรื่องหลักฐานประวัติเกมไอคอลลก่อนหน้าที่รวบรวมมาแล้วจะนำมาใช้ได้หรือเปล่า"

"เออ..." ลีโอนาร์คแสดงสีหน้าลำบากใจ "ถ้าจะฟ้องร้องก็จำเป็นต้องยื่นฟ้องอีกคดี คดีนี้ไม่เกี่ยวข้องกับหลักฐานเปิดเผยความจริง และแย่ยิ่งกว่า..."

ลีโอนาร์คเหมือนไม่กล้าพูด ทำให้เด็กหนุ่มจำเป็นต้องเค้นถาม

"แย่อะไรครับ"

"ผมขอโทษครับ ท่านประธาน ต้องขอโทษจริงๆ" ลีโอนาร์ครีบก้มหัวขอโทษยกใหญ่ ทำให้ประธานเด็กหนุ่มขมวดคิ้วงุนงน

"ขอโทษทำไมกันครับ"

"หลักฐานทั้งหมด... ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ อาจมีใครสอดแนมอยู่ในบริษัทหรือคฤหาสน์ ประวัติเกมไอคอลลทั้งหมดที่รวบรวมมาสูญหายไปหมดแล้วครับ!"

"ว่าไงนะ!" ประธานเด็กหนุ่มเม้มริมฝีปากแน่น ไม่คิดว่าอะคาเดมี่จะหาทางกีดกันเขาทุกวิถีทางขนาดนี้

"บ้าจริง" เขาได้แต่สบดเบาๆ นี่เป็นปัญหาใหญ่ สิ่งที่เขาทำมันสูญเปล่าหมดเลยงั้นหรือ เขาไม่มีทางเลือกเป็นแบบนั้นหรือ อย่าหวังเลยจอร์จ สมิธ

"แต่ว่า... ตอนนี้ผมได้หลักฐานประวัติเกมไอคอลลเพิ่มอีกคน เป็นคนสุกถ่ายแล้ว ถ้าไม่นับเกมไอคอลลจากค่ายแอดซิสนะครับ"

"อย่างนั้นหรือ" ประธานเด็กหนุ่มเลิกคิ้วสงสัย "ใครกันครับ"

"อสิช เมอร์แลนค์" ลีโอนาร์คเว้นช่วงเล็กน้อย "เธอเป็นเด็กสาวที่ป่วยเป็นโรคลูคีเมีย พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลในช่วงลมหายใจสุดท้ายของชีวิต ทว่าเธอต้องเผชิญชะตากรรมอันเลวร้ายเพราะพ่อแม่ของเธอรับค่าใช้จ่ายการรักษาพยาบาลไม่ไหวจึงทอดทิ้งเธอให้อยู่โรง

พยายามอย่างเคียวคาย เมื่อเธอรู้ความจริงก็พยายามที่จะฆ่าตัวตายเพราะ
หมดกำลังใจในชีวิต แต่โชคดีที่มีคนช่วยเหลือเอาไว้"

ลีโอนาร์ด์รู้สึกเศร้าตามจึงหยุดคิดหนึ่ง ส่วนประธานเด็กหนุ่มก็
พยายามตั้งใจฟัง

"ผู้ที่ช่วยชีวิตเธอ ไม่เพียงแต่ให้กำลังใจเธอมีชีวิตต่อ แต่ยังช่วย
ออกค่ารักษาพยาบาลด้วย สิ่งเหล่านี้ช่วยยื้อชีวิตของเธอไว้อีกหลายเดือน
ที่ว่าผ่านไปสักกระยะเธอกลับหายตัวไปจากโรงพยาบาล และไม่มีใครพบ
เธออีกเลย"

"หายสาบสูญงั้นหรือครับ" เด็กหนุ่มรู้สึกตะแม่งกับเรื่องนี้อย่าง
บอกไม่ถูก

ลีโอนาร์ด์พยักหน้าเบาๆ "ครับ จากหลักฐานหลายอย่างประกอบ
กัน ทำให้ผมมั่นใจว่าเธอคือคนหนึ่งที่เคยบุกกรุกเกมไอคอลลอะคาเคมี ท่าน
ประธานยังจำเหตุการณ์ก่อนวันเรียลเกมเพลย์ครั้งที่หกสิบสามได้หรือ
เปล่าครับ"

เด็กหนุ่มครุ่นคิด เขาจำได้ วันนั้นเป็นวันที่เกมไอคอลลอะคาเคมี
ค่อนข้างวุ่นวาย มีการส่งสัญญาณเตือนและเข้าตรวจสอบทุกซอกทุกมุม
ของทุกชั้น แต่สุดท้ายเรื่องทุกอย่างก็เงียบไปจนหลายคนล้มไปแล้วว่าเคย
มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น

"เป็นเธองั้นหรือ"

"ใช่ครับ" ลีโอนาร์ด์ตอบ "ก่อนหน้าที่เธอจะหายไปจากโรงพยาบาล
ได้ทิ้งจดหมายไว้ว่า..."

ลีโอนาร์ด์หยิบแผ่นกระดาษภาพถ่ายขึ้นมาเพื่ออ่านให้เขาฟัง

"ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากอยากขอบคุณมากที่สุด คุณทำให้ฉัน
ปรารถนาที่มีชีวิตอยู่ต่อไป ในวันที่ทุกคนในโลกต่างทิ้งฉันไป คุณที่ไม่เคย
รู้จักฉันมาก่อนกลับยื่นมือเข้ามาช่วยฉัน คุณทำให้ฉันได้สติและเลิกคิดสั้น
คุณบอกฉันว่าแม่ในมุมที่โหดร้ายที่สุดของโลกใบนี้ยังมีสิ่งที่สวยงามเสมอ
ไว้แล้ว สำหรับฉัน สิ่งนั้นก็คือคุณ

"นับตั้งแต่วันที่คุณดึงฉันออกมาจากความโศกเศร้า ฉันก็อยากให้คุณมีความสุขเหมือนกับฉันในตอนนั้น แต่เมื่อวันหนึ่งที่คุณไม่มีความสุข ฉันก็พร้อมอุทิศชีวิตเพื่อปลอบความทุกข์ให้คุณ ได้โปรด ขอเพียงให้ฉันได้เห็นรอยยิ้มที่สวยงามของคุณอีกสักครั้ง เท่านั้นฉันก็พร้อมตายอย่างไม่เสียดายชีวิต

"ลงชื่อ อลิซ เมอร์แลนด์"

ประธานเด็กหนุ่มได้ฟังถ้อยคำในจดหมายแล้วก็รู้สึกสะเทือนใจอย่างประหลาด เหตุใดความรู้สึกของผู้หญิงคนนี้ถึงใกล้เคียงกับเขาขนาดนี้

"คนที่ช่วยชีวิตอลิซ เมอร์แลนด์คือคุณหนู" ลีโอนาร์คสรุป ส่วนเด็กหนุ่มก็พยักหน้าเบาๆ อย่างไม่แปลกใจนัก "คาดว่าเธอคงตั้งใจบุกรุกเกมไอคอลละคาเดมีเพื่อช่วยเหลือคุณหนู แต่..." ลีโอนาร์คยิ้มเศร้าๆ

"เธอทำไม่สำเร็จ...และตอนนี้เธอก็กลายเป็นเกมไอคอลล เป็นการทดลองที่สำเร็จอย่างรวดเร็วและง่ายตายแทบไม่น่าเชื่อจนเรียกว่าทำลายสถิติ อีกทั้งจอร์จ สมิธก็อยากได้ตัวละครตัวนี้มานานมากแล้ว เขาเสียตัวทดลองมากมาย แต่ไม่เคยมีใครสำเร็จนอกจากเธอ

"ตอนนี้ อลิซ เมอร์แลนด์ คือ แฟร์ฟิกซ์"

แล้วก็ยังเป็นอีกหนึ่งรายชื่อเกือบสุดท้ายที่ถูกคัดออกไป

ประธานเด็กหนุ่มถอนหายใจ เขาพลันนึกถึงแฟร์ฟิกซ์ในการประมูลอีกคน แล้วความโกรธแค้นจอร์จ สมิธก็ซัดปะทุออกมา อลิซ เมอร์แลนด์อาจโชคดีที่สำเร็จ อย่างน้อยหากมีโอกาสก็ยังช่วยให้เธอรอดออกมาได้

แต่ตอนนี้เขา...ว่าแล้วเด็กหนุ่มก็หงุดหงิด จอร์จ สมิธร้ายกาจมาก ตอนนี้เขาไม่ต่างอะไรกับเป็นอัมพาต ไม่สามารถทำอะไรได้เลย และไม่สามารถช่วยใครได้เลย

เด็กหนุ่มเองก็รู้สึกโกรธและเกลียดตัวเองมากไม่แพ้กัน เขาทำพลาดทุกอย่างตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ บางครั้งก็อดคิดไม่ได้ว่า หากไม่มีเขาอยู่ในโลกนี้ทุกอย่างอาจจะดีขึ้น และเขาคอนนั้นอาจไม่ต้องมาประสบชะตากรรมเลวร้ายก็เป็นได้

"ขอโทษด้วยจริงๆ..." เขารำพึงคักพ้อด้วยน้ำเสียงแหบพร่า ยกมือขึ้นกุมหน้าอย่างเจ็บปวดครวคร่ำ ตอนนี้เขาจะทำอะไรได้ และควรจะทำอย่างไร

"ท่านประธานครับ..." ลีโอนาร์คเห็นสภาพเจ้านายแล้วก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ลีโอนาร์คลังเลซึ่งใจอยู่นาน ในที่สุดก็ถามออกมา "ท่านประธานได้อ่านโคอะรีของคุณหนูหรือยังครับ"

คำถามของลีโอนาร์คทำให้เด็กหนุ่มชะงัก จากนั้นก็ส่ายหน้าเบาๆ

"ผมไม่กล้าอ่านครับ..." เด็กหนุ่มตอบไม่เต็มเสียงคล้ายกำลังกลืนน้ำตาไม่ให้รินไหล

โคอะรีเล่มนั้นยังคงถูกเก็บไว้อย่างดี เขาแทบไม่เคยเปิดอ่านเลยสักครั้ง เหตุผลมีเพียงอย่างเดียวคือเขากลัว... กลัวที่ต้องเผชิญความจริง

ลีโอนาร์คได้ยั้งดั่งนั้นก็พ่นลมหายใจอย่างแผ่วเบา รู้เหตุผลว่าทำไมเจ้านายตัวเองถึงทำเช่นนี้และรู้สึกอย่างไร เขาจึงพยายามช่วยอธิบาย

"ท่านประธานควรอ่านนะครับ ผมคิดว่าคุณหนูไม่โกรธท่านประธานหรอกครับ แต่จะโกรธหากต้องเห็นท่านประธานอยู่ในสภาพนี้มากกว่า"

แม้ลีโอนาร์คจะพูดแบบนี้ เด็กหนุ่มก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างไรชีวิตชีวา

"สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว ต่อให้เขาไม่เคยเกลียดผม แต่ตอนนี้เขาคงต้องเกลียดผมอย่างเลี่ยงไม่ได้"

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองเพดานอย่างสิ้นหวัง หยากน้ำใสเอ่อล้นรอบดวงตา

"เขามีค่ามากกว่าผมหลายเท่า" น้ำเสียงของเขาสิ้นระริกและติดขัด "เขาค่างหากที่สมควรมีชีวิตอยู่... ไม่ใช่ผม"

ทว่า...เมื่อลีโอนาร์คได้ยินคำของเขาแล้วก็กลับเข้มยิ้ม แล้วตอบว่า "ครับ ผมเองก็อยู่ข้างคุณหนูเสมอ"

แม้อาจเป็นหนึ่งในคำพูดให้กำลังใจ ทว่าเด็กหนุ่มกลับชะงักกับถ้อยคำของลีโอนาร์ค

อยู่ข้างคุณหนูอย่างนั้นหรือ...

บททดสอบที่ 63

เกมไอคอลลรัน

G.I.A. Escape : คำนำ 12 - Final

Game Idol Run จงวิ่งเท่านั้น

ระยะเวลาที่เหลืออยู่ : 01 วัน : 23 ชั่วโมง : 32 นาที : 03 วินาที

หลังจากลิฟต์เคลื่อนตัวเข้าสู่อีกชั้น ลูกเต๋าไฮโดแกรมบนหน้าจอ คิจิตัลก็แสดงขึ้นมา ทำการสุ่มเลือกความท้าทายในด่านนี้ เกมไอคอลล ทุกคนยืนนิ่งค้างสติอยู่ในลิฟต์ พวกเขาจะต้องเตรียมความพร้อม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจะต้องผ่านไปให้ได้

'ความท้าทายของเกมไอคอลลรันในด่านนี้ คือ 'Puzzle Disaster ภัยพิบัติวงกต

'เงื่อนไข คือ พื้นที่ทุกอย่างในด่านนี้จะมีกลไกทำงานตลอดเวลา เกมไอคอลลจะต้องระวังและหาจังหวะผ่านไปให้ได้'

ภัยพิบัติวงกตนั้นหรือ...ลอเรนท์ครุ่นคิดในใจ มันคืออะไร เขาเชื่อว่าทุกคนก็กำลังสับสนไม่ต่างจากเขาเช่นเดียวกัน

เมื่อลิฟต์เปิดออก ภาพของห้องโถงโล่งโล่งก็ปรากฏ พื้นถูกปูด้วย กระเบื้องสีเงินเมทัลลิกเช่นเดียวกับผนังและเพดาน ทว่าในห้องนี้กลับไม่มี กำแพงหรือสิ่งกีดขวางใดเลย มีเพียงห้องโถงโล่งๆ เท่านั้น ทำให้เกม ไอคอลลหลายคนอดหันมามองกันเองอย่างแปลกใจไม่ได้ นี่มันเป็นภัยพิบัติ

วงคตอย่างไรงันแน่ แถมยิ่งเมื่อมองตรงไป ประตูเข้าบันไดหนีไฟก็อยู่ตรงข้ามแท้ๆ เพียงแค่เดินไปไม่ถึงยี่สิบก้าวก็ถึงแล้ว แทบไม่ต้องทำอะไรเลยนี่นา

ด้วยเหตุนี้ลูซี่และเซนเซจึงก้าวเดินออกไปเป็นสองคนแรก แต่เนโรกลับห้ามไว้ก่อน

"เดี๋ยวก่อน! มันบอกว่าคุณนี่ทุกอย่างจะเคลื่อนไหวไม่ใช่เหรอ ต้องระวังตัวหรือเปล่า" คำกล่าวของเนโรทำให้ทุกคนหยุด หันมามองพลางขบคิด จริงด้วยสิ พวกเขาจะประมาทไม่ได้

"แต่บัดนี้ก็ยังไม่ใช่หรือ" ไครเคอร์ออกความคิดเห็นเนโรจึงเงยบไปพลาถพิจารณา

"เราว่าหาทางโยนสิ่งของออกไปเพื่อทดสอบดีหรือไม่" เจ้าหญิงแอนนาเบลล์เสนอไอเดีย หลายคนก็พยักหน้าเห็นด้วย

"เช่นนั้นแล้ว ผู้ใดมีบ้างขอรับ" โพลาริสโพรยยิ้มขณะส่องมองทุกคน หลายคนพยายามหาของของตัวเองที่มีติดตัวมา

"ผมมีโซโลบียอนเน็คคร่าบ" อัลเฟรดไค้หยิบคาบปลายปืนของตัวเองออกมา แต่หลายคนกลับส่ายหน้าเพราะคิดว่าอาวุธอาจจะเป็นอันตรายต่อไป

"เรามีมงกุฎ จะใช้ได้หรือไม่" เจ้าหญิงแอนนาเบลล์ชี้ไปที่มงกุฎสีทองอร่ามบนศีรษะ ทว่าทุกคนกลับทำหน้าใจหายราวกับเสียดายชอบกล

"เห? เท็คคี้ คิตคี้ บาร์บี่ของลูซี่ไม่มีแล้ว" ลูซี่เอียงคอสลัดไปมาจนผมทั้งสองข้างปลิวไหว แต่ทุกคนกลับรู้สึกโล่งใจที่เธอไม่มีเครื่องประดับชวนขนลุกนั้น

"ปู่มีดาวกระจาย..." เซนเซหยิบดาวกระจายออกมา ทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่ามันน่าจะใช้งานได้ดีที่สุด

เมื่อเซนเซขว้างดาวกระจายออกไป มันพุ่งไปปักลงประตูฝั่งตรงข้าม และ...

ครึนนนน!

เมื่อเซนเซอร์จับได้ว่ามีวัตถุเคลื่อนไหว ฉับพลันพื้นที่รอบตัวเขาก็ สั่นสะเทือนอย่างรุนแรงจนเกมไอคอลลหลายคนแทบทรงตัวไม่ได้ ยิ่งกว่า นั้นพื้นบนลิฟต์และพื้นห้องโถงทุกอย่างขยับแยกออกจากกันทันที

"เหวอออ!" ลอเรนทพยายามหาที่ยึดเกาะเมื่อเฉลลื่นไถล เขา หล่นลงไปจากพื้น มือคว้าขอบกระบี่เอ็งไว้ได้ทัน เกมไอคอลลหลายคนก็มี สภาพไม่ต่างกัน

"เฮ้ย! ระวัง! มันเคลื่อนไหว!" เนโรร้องเตือนขณะพยายามจับ จังหวะวิ่งสลบแผ่นกระบี่เอ็งเพื่อไม่ให้ร่วงลงไป เช่นเดียวกับคนอื่นอีก หลายคน

นอกจากพื้นจะแยกออกเป็นเสี้ยวๆ แล้ว มันยังวิ่งวนสลบไปมา ทั้ง หมุนทั้งชนกันอย่างรุนแรง ทำให้เกมไอคอลลทุกคนต้องพยายามปีนป่าย และหลบหลีกกันจ้าละหวั่น ถึงจะไม่มีพลังใดๆ มาช่วยอีกแล้ว แต่จาก ทักษะการต่อสู้ที่ได้เรียนรู้มาตลอดนั้นทำให้สัญชาตญาณของร่างกาย ทำงานอัตโนมัติ พวกเขาเคลื่อนไหวฉับไวและรู้ทางหนีทีไล่โดยไม่ต้องให้ บอกกล่าว

"ม่ายยย!" ยกเว้นลอเรนทนะสิ เขารีบถีบตัวเองออกจากพื้น กระบี่เอ็งที่กำลังจะชนกับผนัง ลอเรนทตะเกียกตะกายกระบี่โคคไปสู่อีก กระบี่เอ็งอีกด้าน แต่เหมือนว่าจะกะจังหวะพลาดไปหน่อยจึงทำให้ร่วง หล่นลงไป

"ฮือออ!" ลอเรนทเจ็บระบมเมื่อกระแทกกับพื้นอีกชั้น แต่ก็ พยายามทรงตัวให้ยืนอยู่ได้ เขามองสำรวจโดยรอบ ตอนนี้เขาอยู่บน กระบี่เอ็งในชั้นที่ต่ำลงมาจากเพื่อนคนอื่นๆ ซึ่งกำลังวิ่งพล่านกระบี่โคคไป มา ทุกคนพยายามพุ่งไปทางประตูบันไดหนีไฟ แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ลอเรนทเอียงคอเล็กน้อย เหลือบมองเลขชั้น ตอนนี้เขาอยู่ชั้นที่ GI - 42 แล้วนี่นา หรือว่า...

จู่ๆ ลอเรนทก็ได้ความคิดที่เข้าท่าและน่าจะเร็วกว่า

"ทุกคนครับ!" ลอเรนทรีบตะโกนเรียก ทำให้เพื่อนที่กำลังหลบอยู่

ชะงักเล็กน้อย "ผมคิดว่าถ้ากระโดดลงมาอาจจะเร็วกว่านะครับ เราคงเข้าบันไดหนีไฟไม่ได้เพราะมันไกลและยากเกินไป"

หลายคนมองหน้าเหมือนปรึกษาตัวเอง แม้บางคนจะส่ายหน้าอย่างหวาดๆ เพราะรู้สึกว่ามีวิธีของลอเรนซ์แลดูบ้าไปหน่อย แต่หลายคนก็คิดสักพักก่อนจะพยักหน้าเพราะเห็นด้วยว่ามันเป็นทางเลือกที่ไม่เลวทีเดียวคั้งนั้น...

"วะฮู!" คนแรกที่กระโดดลงมาอย่างไม่กลัวตายคือเซนเซ เมื่อทุกคนเห็นว่าคนแรกลงมาแล้วไม่เป็นไรจึงเริ่มใจกล้าขึ้นมาบ้าง

ทุกคนค่อยๆ ตามลงมา ลอเรนซ์และเพื่อนๆ ต่างร้องตะโกนบอกคอยช่วยเหลือ กะจังหวะให้เพื่อนกระโดดและรับส่งเพื่อน คนที่คล่องแคล่วสุดอย่างเซนเซเป็นคนนำทางสำหรับไปต่อ ผ่านไปไม่นานทุกคนก็มาถึงชั้น GI - 39 ซึ่งเป็นทางผ่านของค่านต่อไปได้อย่างง่ายดาย หากต่างคนต่างไปป่านนี้พวกเขาคงยังติดอยู่ที่ชั้น GI - 43 แน่นอน เพราะทุกคนร่วมแรงร่วมใจจึงผ่านอุปสรรคได้อย่างราบรื่น ความสามัคคีครั้งนี้เห็นผลได้อย่างชัดเจนทีเดียว

ทว่า...ครึ้นน!

จู่ๆ พื้นกระเบื้องของชั้นนี้ก็แยกออกอีกครั้ง แต่คราวนี้แยกถี่กว่าปกติ และที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดจนเกมไอคอลลิ่งหลายเสียหลักเกือบร่วงลงไป นั่นก็คือ...

"นี่มันชั้นสุดท้ายของค่านนี้ไม่ใช่หรอ...แต่นั้นมัน..." เนโรว่าพลางกลืนน้ำลาย เมื่อมองไปเห็นหลุมใบพัดแหลมคมขนาดใหญ่เบื้องล่าง หากตกลงไปละก็ไม่ต้องคิดเลยทีเดียว

"กรี๊ดคคค!" ลูซี่ไม่ทันระวังจึงเกือบร่วง เธอเกาะขอบพื้นไว้ได้อย่างหมิ่นเหม่ แองเจลล่าซึ่งอยู่แถวนั้นพอดีจึงรีบช่วยดึงเธอขึ้นมา รอดตายได้อย่างหวุดหวิด

"อย่าไปมองค่านล่าง!" เนโรร้องบอกทุกคน "การเคลื่อนไหวของพื้นกระเบื้องแต่ละชั้นเป็นรูปแบบเหมือนทำนองเพลง เคียวเราหาทางจับ

จังหวะให้เอง!"

สำหรับเนโร แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าไม่มีพลังใดๆ แล้วแต่ก็ยังเชื่อมั่นในความสามารถของตัวเอง ที่ผ่านมาทุกอย่างนั้นเป็นของจริง และที่สำคัญคือเวลานี้ทุกคนล้วนต้องการกำลังใจ หากมีอะไรที่ทำให้ทุกคนเชื่อมั่นก็ต้องทำให้ได้

การจับจังหวะของเนโร ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหน ทุกคนก็ยังเชื่อมั่นเสมอ

"มันจะหมุนทวนเข็ม...ไป! เรานับหนึ่งสอง กระโดด!" เนโรคอยกะจังหวะการเคลื่อนไหวของแผ่นกระเบื้อง ร้องเตือนเมื่อรูปแบบการเคลื่อนไหวของมันเปลี่ยนไป จนในที่สุดทุกคนก็มาถึงลิฟต์พร้อมสแกนบัตรได้อย่างปลอดภัย

"อัลเฟรได้! นาย..." เนโรร้องเรียกอัลเฟรได้ซึ่งเป็นคนเกือบสุดท้ายที่ยังไม่ได้เข้าลิฟต์

อัลเฟรไค้ยิ้มแล้วถอดหมวกโค้งให้ทุกคน

"กระผมในฐานะกัปตันอัลเฟรไค้ครั้งสุดท้าย ยินดีที่ได้ส่งผู้โดยสารทุกท่านถึงที่หมายโดยปลอดภัย"

"ไม่ตกลงว่า อัลเฟรไค้ นายแน่ใจนะว่าต้องการอยู่ที่นี้จริงๆ" เนโรถามอย่างเป็นห่วง เช่นเดียวกับเกมไอคอลลหลายคนที่มีรู้สึกไม่สบายใจนัก ลอเรนที่เองก็ได้แต่มองเศร้าๆ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ต้องยอมรับความจริงว่าในทุกค่านต้องมีคนหนึ่งเสียสละเพื่อให้คนอื่นได้ไปต่อ

อัลเฟรไค้ยิ้มแล้วตอบว่า "ให้ผมได้ทำหน้าที่ในฐานะกัปตันเถอะนะครั๊บ เป็นโอกาสสุดท้ายที่ผมจะสร้างความภูมิใจให้แก่ตัวเอง และทุกคนต้องรอดให้ได้นะครั๊บ"

"อืม เราจะต้องพาผู้ชนะรอดออกไป ต้องช่วยนายให้ได้ ขอขอบคุณมากนะ" เนโรยกนิ้วโป้งให้อัลเฟรไค้หนึ่งครั้ง จากนั้นทุกคนก็โบกมือลาในจังหวะที่ลิฟต์กำลังปิดตัวลง

"ขอบคุณมากนะ อัลเฟรไค้!" "เราจะไม่ลืมนายเลย!"

เหล่าเกมไอคอลลทั้งหลายตื่นตระหนกกันสุดขีด

เมื่อกงจักรพุ่งไปได้สักระยะมันก็หมุนกลับมาเองโดยอัตโนมัติ แอง-เจลล่ายื่นมือไปปรับกลับมาอย่างสง่า เธอยืนโพสท่าขบคิอย่างหนัก เช่นเดียวกับเกมไอคอลลทั้งหลายที่แสดงสีหน้าเคร่งเครียด

"มันช่างอันตรายเหลือเกินนะขอรับ" โพลาริสโพรยยิ้มไม่ออก

"แต่เราก้ยังต้องไปใช้หรือไม่ ไม่ว่าจะอันตรายเท่าใด" เจ้าหญิงแอนนาเบลล์เอ่ย

"ลูซี่...ไม่ไปไม่ได้หรือคะ" ลูซี่กล่าวเสียงอ่อย นับเป็นครั้งแรกที่ทุกคนได้เห็นว่าลูซี่หวาดกลัวอะไรจริงๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตกใจไม่น้อย แต่ก็ไม่แปลกเพราะทุกคนได้รู้ความจริงหลายอย่างเกี่ยวกับตัวเองมาแล้ว

ลอเรนท์มองเกมไอคอลลทั้งหลายซึ่งกำลังเคร่งเครียดว่าจะผ่านด่านนี้ไปได้อย่างไรโดยไม่ให้ตัวเองบาดเจ็บหรือเสียชีวิต หากเป็นแต่ก่อนพวกเขาคงจะใจกล้าต่อสู้กับมันโดยไม่ลังกา แต่นี่ไม่ใช่ในโลกเกมอีกแล้ว พวกเขาจะเจ็บจริง ตายจริง ไม่มีมายา ความหวาดกลัวแทรกซึมเข้าทุกอณูจิตใจของทุกคนอย่างเลี่ยงไม่ได้

"แต่เราไม่มีเวลาแล้วนะครับ ยังไงก็ต้องรีบไป" ลอเรนท์บอกทุกคน เกมไอคอลลทั้งหลายต่างมองหน้าเขาอย่างลังเล ไม่ใช่ว่าเขาเขาไม่เข้าใจ แต่มันยากที่จะทำใจเมื่อรู้ว่าทุกอย่างนี้เป็นของจริง ลอเรนท์เองก็กลัว แต่เขาคิดว่าจำเป็นต้องพูดให้ทุกคนกลับมาเข้มแข็งให้ได้ "แต่ก่อนที่ทุกคนเคยเป็นฮีโร่ ทุกคนไม่เคยหวาดกลัว ทุกคนกล้าหาญ เก่งกาจยิ่งกว่าใครไม่ใช่หรือครับ ในเมื่อแต่ก่อนเราทำได้ แล้วทำไมตอนนี้จะเป็นไปไม่ได้ล่ะครับ"

หลายคนได้ฟังที่ลอเรนท์บอกแล้วก็ถอนหายใจเบาๆ ไรเคอร์คอบเขาว่า "แต่ในตอนนี้มันไม่เหมือนเดิมแล้ว เจ้าก็น่าจะรู้่นะ"

ลอเรนท์พยักหน้าและไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด "แต่สำหรับผม ผมคิดว่าการเป็นเกมไอคอลลหรือฮีโร่ไม่ได้สำคัญที่พลังหรือความสามารถหรอกนะครับ" เขาเงยบไปสักพัก ก่อนจะยิ้มให้ทุกคน "มันอยู่ที่จิตใจ"

ต่างหากครับ"

ลอเรนท์ชูมือเป็นเชิงบอกว่าสู้ เพื่อเรียกสติทุกคนกลับคืนมา "จิตใจที่กล้าหาญ ไม่หวั่นเกรง พร้อมช่วยเหลือทุกคน นั่นคือคุณค่าที่แท้จริงของฮีโร่นะครับ พวกเราทุกคนล้วนเป็นฮีโร่มาก่อน ไม่ว่าจะ เป็นเมื่อก่อนหรือตอนนี้ เรายังเป็นตัวเราอยู่ เราทุกคนก็คือฮีโรเหมือนกันนะครับ"

"อืม..." โรเจอร์เริ่มฉุดคิชั่นมาได้บ้าง เช่นเดียวกับเกมไอคอลลหลายคน que เริ่มคลายความวิตกกังวลบ้าง

"นั่นสินะ ลอเรนท์" เนโรยิ้มบางๆ "ไม่มีอะไรที่พวกเราต้องกลัวนี่นา"

"เอาแบบนี้มั้ย" เสียงนี้ดังมาจากฟลินน์ที่เงียบอยู่นานมาก ทำให้หลายคนอดหันไปมองอย่างสนใจและแปลกใจไม่ได้ ฮีโร่ตัวร้ายอย่างฟลินน์เนี่ยนะที่จะเป็นคนเสนอแผนช่วยทุกคน "เพราะไ้กับคักปัญญาอ่อนพวกนี้มันจะทำงานก็ต่อเมื่อมีวัตถุเคลื่อนไหว ดังนั้นก็ให้ขยแองเจลล่า ขว้างกงจักรล่อ จากนั้นพวกแกก็เกาะกลุ่มวิ่งตามการเคลื่อนไหวของกงจักรนั้นไป เท่านั้นี่ก็รอดแล้ว"

ลอเรนท์เบิกตาอย่างตื่นตะลึงเช่นเดียวกับเกมไอคอลลหลายคน ไม่ใช่เพราะความคิดนี้ของฟลินน์เข้าท่า ที่น่าตกใจกว่าคือความคิดนี้มาจากคนที่ไม่น่าให้ความร่วมมือที่สุดอย่างฟลินน์นี่ละ

"นั่นก็ตามนั้นเลย" จากนั้นเนโรก็กวักมือเรียกทุกคน แล้วเริ่มแผนทันทีไม่ให้เสียเวลา "แองเจลล่าเธอนำหน้านะ จากนั้นพวกเราทุกคนวิ่งเกาะกลุ่มกันไว้ จับมือกันให้แน่นด้วยละ ไม่ว่าจะอย่างไรหรือจะเกิดอะไรขึ้นห้ามปล่อยมือเค็ดขาด"

ลอเรนท์ยืนอยู่หลังแองเจลล่า เขาจับมือโพลาริสกับโรเจอร์ที่อยู่ด้านหน้า ฟลินน์ แอนนาเบลล์ แบนเกอร์อยู่ด้านหลัง ถัดจากนั้นเป็นลูซี่ เซนเซ และเนโร

"ถ้าเราให้สัญญาณขว้าง แองเจลล่ารีบขว้างออกไปทันทีเลยนะ"

"งคงามที่สุด" แองเจลล่าพยักหน้าอย่างเฉิดฉาย

"และเมื่อเราให้สัญญาณวิ่ง ทุกคนต้องออกวิ่งพร้อมกันนะ!"

"โอเค!"

"พร้อมแล้วนะ...หนึ่ง...สอง...ขว้าง!"

แองเจิลล่าบิดตัวแล้วขว้างจักรออกไปสุดแรง ทันทีที่กังจักรพุ่งออกไปสู่ห้องโถงกับคักก็ทำงาน มันสาดกระสุนจำนวนมากใส่ไม่ยั้ง

"วิ่ง!" ลึนเสียงของเนโร เกมไอคอลลทุกคนก็วิ่งออกจากลิฟต์อย่างพร้อมเพรียง พวกเขาต่างขยับผีเท้าให้เป็นจังหวะเดียวกันและเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป้าหมายของพวกเขาคือบันไดหนีไฟที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่องศา บัง! บัง! บัง! เค็ง! เค็ง! เค็ง!

เซนเซอร์ของกระบอกปืนจับเฉพาะวัตถุที่เคลื่อนไหวเร็วสุด มันจึงยิงกระสุนใส่เฉพาะกับกังจักรที่นำทาง พวกเขาวิ่งตามจังหวะไปเรื่อยๆ แต่เมื่อถึงจุดที่กังจักรต้องหมุนย้อนกลับมา แองเจิลล่าก็รีบเตือนทันที

"ทุกคนหมอบจ๊ะ!"

จากนั้นทุกคนก็พร้อมใจกันทิ้งตัวลงกับพื้น แองเจิลล่ากระโดดหลบ ลูกกระสุนอย่างคล่องแคล่วจนไม่น่าเชื่อแทบไม่ต่างจากตอนที่เธอเป็นเกมไอคอลลทำให้หลายคนอกที่งไม่ได้เลยทีเดียว เธอสัมผัสกังจักรเพียงเสี้ยววินาทีจากนั้นก็ขว้างมันออกไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

"วิ่ง!"

ทุกคนออกวิ่งอีกครั้ง เพียงแค่สองครั้งของการขว้าง หมอบ และวิ่ง ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงบันไดหนีไฟอย่างปลอดภัย

แต่ทว่า...

"โธ...ไม่..." เกมไอคอลลหลายคนอุทาน เมื่อพบว่าเกมนี้ไม่ได้ง่ายคายน่าอย่างที่คิดเสียแล้ว

แม้แต่บันไดหนีไฟที่คิดว่าน่าจะปลอดภัยที่สุดก็ยังมีลูกคัมหมวมแกว่งสลับไปมาอย่างน่ากลัวไม่ต่างจากกับดักในสุสานเลยสักนิด จอร์จ สมิธช่างบ้าบอจริงๆ แล้วแบบนี้พวกเขาจะผ่านมันไปได้อย่างไร

"ไม่ต้องกลัว!" เนโรซึ่งขยับมีอนับจังหวะอยู่สักพักยิ้มให้ทุกคน "นี่

มันง่ายกว่าค่านเมื่อตะกี้เยอะ ลูกคุ่มพวกนี้แกว่งค้วยเวลาคงที่ ถ้าพวกเราเดินสลับฟันปลากันอย่างเป็นจังหวะแล้วจะต้องผ่านไปได้อย่างปลอดภัยแน่นอน"

"เป็นจังหวะนั้นหรือ" หลายคนยังถามไม่ทัน เนโรจึงพยายามอธิบายเพิ่มเติมให้เข้าใจมากขึ้น

"ใช่ ฟังนะ เราจะเป็นคนนำทางคนแรก คนที่สองจะทำตาม ส่วนคนที่สามก็จะทำตามคนที่สอง แบบนี้ต่อกันไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงคนสุดท้าย ห้ามผิดพลาด ห้ามหลุดจังหวะ แต่เพื่อให้ง่ายขึ้น เราทุกคนจะร้องเพลง ประบมือเป็นจังหวะช่วงขยับเท้าและเปลี่ยนท่า เชื่อกันว่า ถ้าทำแบบนี้ทุกคนจะปลอดภัยแน่นอน"

หลายคนมองหน้ากันเองอย่างลังเล บางคนก็ยังคงกลัวอยู่ แต่บางคนก็พยักหน้าเห็นด้วย ยกเว้นฟลินน์ที่ก่อกองคาจั้นฟ้าอย่างแข็งในอารมณ์ที่ต้องมาทำอะไรปัญญาอ่อนแบบนี้ แต่ในที่สุดเสียงส่วนมากก็ตัดสินใจว่าจะทำตามข้อเสนอของเนโร

ทุกคนเข้าแถวตอนลึก โดยให้เนโรอยู่หน้าสุด ลอเรนที่เป็นคนถัดมา ตามด้วยไรเคอร์ เซนเซเป็นคนปิดท้าย

เนโรมองลูกคุ่มที่แกว่งไปมาเพื่อจับจังหวะให้แน่ใจอีกครั้ง จากนั้นก็กล่าวตะโกนบอกทุกคน

"ยืนยันว่าห้ามคนไหนผิดจังหวะเด็ดขาด ไม่งั้นผิดแค่นิดเดียวมันจะต่อกันเป็นลูกโซ่แน่"

"โอเค" "จะพยายาม!" "สู้!"

"มีวสิทศคาร์ต!"

จากนั้นทุกคนก็ร้องเพลงและประบมืออย่างพร้อมเพรียง โดยเพลงที่เลือกนั้นมีจังหวะคงที่ตายตัวและถูกปรับทำนองให้เร็วขึ้นตามจังหวะการแกว่งของลูกคุ่ม ทุกคนร้องเพลงอย่างเต็มใจเสียงคังสนั่น ยกเว้นฟลินน์ที่เพียงทำปากขมุขมิบประบมือไปกลอกตาไปอย่างไม่เต็มใจเท่าไรนัก

เมื่อถึงจังหวะประบมือ เนโรก็ขยับเท้าผ่านลูกคุ่มอันแรกไป

ท่ามกลางสีหน้าหวาดเสียวของบรรดาเพื่อนทุกคน แต่สุดท้ายก็ผ่านไปได้ออก ลอเรนธ์เป็นคนที่สอง เขาหลับตาบีบแทบไม่กล้ามอง แต่เมื่อทำตามเนโรก็ผ่านมาได้เหมือนเพิ่งรอดตายอย่างหวุดหวิด

เกมไอคอลลทุกคนพร้อมใจกันร้องเพลงประสานเสียงอย่างคังที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้จะมีคนที่แหกปากจนเสียงแหบหรือปรบมือจนเจ็บระบมไปหมดแต่พวกเขาถือทนอดกลั้นทำต่อไปอย่างสามัคคีไม่ต่างกับกองเชียร์กีฬาที่ไม่เคยหยุดพักจนกว่าจะได้รับชัยชนะ แม้มีคนเหนื่อยล้าแทบหมดไม่ไหวคนอื่นก็พร้อมที่จะร้องให้คังขึ้นอีกทุกเมื่อ

ไม่เคยมีช่วงเวลาไหนที่เกมไอคอลลทั้งหลายร่วมมือร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวอย่างสามัคคีเช่นนี้มาก่อน ช่างเป็นภาพที่น่าประทับใจและหาดูได้ยากเหลือเกิน เพียงสิบนาทีผ่านไป ไม่ช้าทุกคนต่างก็มาถึงชั้น GI - 35 อย่างปลอดภัยโดยที่ไม่มีใครบาดเจ็บสักคน ทุกคนตระหนักแล้วว่าพลังของความสามัคคีนั้นแข็งแกร่งเพียงใด

"เอาละ ทุกคน ตอนนี้เรามารั้งชั้นล่างสุดของค่านแล้ว ลิฟต์อยู่ตรงนั้น แต่ชั้นนี้จะมีกับดักอะไรอีกมั๊ยเนี่ย" เนโรหันไปถามความเห็นเพื่อนเกมไอคอลลหลายคนได้แต่ส่ายหน้าอย่างงงปัญญา

"ไม่รู้ก็พิสูจน์ดูสิจ๊ะ" แองเจิลล่ายักไหล่ บิดคิ้วโพสท่าอย่างสง่างาม แล้วขำวงงงจ้องอันหนึ่งออกไป ทว่า...

ฟู! คราวนี้มันกลับไม่ใช่ห่ากระสุนปืน แต่เป็นปืนไฟที่พ่นจากทั่วทุกสารทิศ เล็งไปยังวัตถุซึ่งเคลื่อนไหวทันที

งงจ้องเป็นโลหะชั้นดีเมื่อถูกเผาจึงไม่เป็นไร แต่พอมันหมุนกลับมานี่สิ ทุกคนตื่นตกใจเพราะงงจ้องถูกความร้อนสูงจนกลายเป็นสีส้มแดง มีประกายไฟเปรี้ยวๆ

"ทุกคนหลบ!!!" ทุกคนร้องและรีบหลบกันจ้าละหวั่น

เพลิงงงง!!

งงจ้องความร้อนสูงนั้นพุ่งผ่านทุกคนไปตกกระทบลูกคัมของชั้นบันไดหนีไฟงงจ้องนั้นแตกหักเป็นเสี่ยงๆ อย่างน่าเสียดาย

"แน่จริง...ถ้าความร้อนสูงแบบนี้ แองเจล่า เธอจะจับมันได้ยังไง"

แองเจล่าเองก็แสดงสีหน้าลำบากใจไม่น้อยกับคำพูดของเนโร เธอยืนกอดคอกรุ่นคิดพลางสะบัดผมแล้วตอบว่า "ฉันยังมีอีกสองอัน ขว้างหนึ่งอันแล้วหลบ และค่อยขว้างต่ออีกอัน"

"อืม...ก็โอเคนะ อาจจะเสี่ยงนิดนึง แต่ถ้าไม่ลองก็ไม่มีโอกาสแล้วละ" เนโรพยักหน้าเบาๆ "เอาละ ทุกคนจัดแถว!"

จากนั้นทุกคนจึงรีบจัดแถวในรูปแบบเดิม

"เอาละนะ เราจะให้สัญญาณเหมือนเดิม หนึ่ง สอง สาม...ขว้าง!"

พิ้วว! ฟู่! ทันทีที่กงจักรถูกขว้างออกไป กระบองปืนไฟก็หันเหเข้ามาแผดเผามันจนเกิดประกายไฟเจิดจ้าแสบตา

"วู้ง!"

ทันทีที่ทันใด เกมไอคอลลูกคนวิ่งออกไปอย่างสุดกำลัง แต่คราวนี้พวกเขาไม่สามารถวิ่งด้วยความเร็วเท่าเดิมได้เพราะพื้นที่กับอากาศมีความร้อนสูง อีกทั้งออกซิเจนในอากาศต่ำเพราะถูกใช้เป็นเชื้อเพลิงเผาไหม้ ทำให้พวกเขาเหนื่อยง่ายกว่าปกติ

"แค้กๆ" เกมไอคอลลูกคนวิ่งไปสำลักไป ทำให้ความเร็วช้าลงอย่างน่าใจหาย

"หมอบจ้ะ!" แองเจล่าตะโกนอีกครั้ง คราวนี้เธอไม่พุ่งเข้าไปปรับกงจักรเพราะไม่มีทางรับได้ เมื่อกงจักรหมุนเข้ามาใกล้เธอก็กระโดดตะโพให้มันหยุดแล้วรีบขว้างอันใหม่ทันที

"วู้ง!"

ทุกคนออกตัววิ่งอีกครั้ง แต่หลายคนเพิ่งตระหนักได้ว่าพวกเขาเพิ่งมาถึงแค้ครึ่งทางเอง!

"แน่แล้ว พวกเราไม่ทันแน่ เร่งความเร็วกว่านี้อีก!"

แม้ความตายจะอยู่ใกล้แต่ทุกคนก็พยายามฝืนร่างกายตัวเองพยายามเร่งรีบให้ถึงจุดหมาย ทว่าโชคเหมือนไม่เข้าข้าง กงจักรหมุนไปถึงจุดวกกลับก่อนที่พวกเขาจะถึงลิฟต์แล้ว!

"ไม่นะ!" เกมไอคอลลหลายคนร้องลั่นเมื่อพบว่ากระบอกปืนไฟกำลังพุ่งไฟย้อนกลับมา

"หลบ อยู่นิ่งๆ หมอบลง!!!" เนโรรีบสั่งทันควัน เกมไอคอลลทุกคนก็ทิ้งตัวลงกับพื้นทันที ไฟพุ่งผ่านพวกเขาไปอย่างหวุดหวิดตามการเคลื่อนไหวของกงจักรที่พุ่งไปกระทบกับผนังอีกฟากและหล่นลงพื้น เมื่อไม่มีความเคลื่อนไหว ทุกอย่างจึงหยุดนิ่ง มีเพียงแสงสลัวจากหลอดไฟกระบอกปืนไฟยังไม่ทำงานหากไม่มีเกมไอคอลลคนไหนขยับตัว

"อยู่นิ่งๆ ไว้นะทุกคน ถ้าเฉลยยับเมื่อไหร่พวกเราจะตายกันหมด" เนโรบอกทั้งๆ ที่เหงื่อตก พยายามขบคิดหาทางออก ลีฟค้อยู่ห่างออกไปเพียงแค่สามเมตรเท่านั้น แต่ปัญหาคือพวกเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ แม้แต่นิดเดียวตอนนี้สิ

เกมไอคอลลหลายคนตกอยู่ในสภาวะเคร่งเครียด พยายามอยู่นิ่งที่สุดอย่างทรมาณ ความร้อนของอากาศทำให้เหงื่อไหลจนแสบตา อยากจะลุกแล้ววิ่งออกไปใจแทบขาดแต่ไม่สามารถทำได้ พวกเขาจะต้องอยู่แบบนี้ไปนานแค่ไหนกัน

จนกระทั่ง...

"Shall I throw some cards? And perhaps it can be detected by the fire guns."

เสียงแนะนำดังมาจากเกมไอคอลลที่แทบจะไม่เคยสนใจไยดีกับแผนการ แบนเกอร์ฉีกยิ้มโชว์ฟันให้ทุกคน ในมือถือสำหรับไฟเป็นปึก

ทุกคนพยายามแปลคำพูดของแบนเกอร์... โยนไฟให้ปืนไฟจับเป้าหมายนั้นหรือ เกมไอคอลลหลายคนเบิกตาโต ไข่แล้วความคิดนี้ไม่เลวเลยนี่นา

"ขอบคุณมากแบนเกอร์!" เนโรกล่าวอย่างซาบซึ้ง แล้วก็รู้สึกโล่งใจมากทีเดียว

"เอาละ ทุกคนพร้อมนะ เราจะให้สัญญาณ 'โยน' แบนเกอร์นาย โยนไฟ จากนั้นพวกเราที่จะวิ่ง ตกลงมัย!"

"โอเค!" "พร้อมนะ โยน!"

ฉับพลัน แบนเกอร์โปรยไฟโดยแทบไม่ขยับมือขึ้นเหนือหัวสุดแรง ไฟปลิวสูงลิบไปถึงเพดาน

ฟู! ปืนไฟหลายกระบอกจับการเคลื่อนไหวของไฟ มันยังแผดเผา จนไฟไหม้เป็นเจ้าถ่านทันที

"วู้ง!!!"

เพราะไฟไม่เหมือนงจจักร มันถูกทำลายได้ง่ายกว่าหลายเท่า ทำให้ แบนเกอร์ต้องคอยวิ่งโปรยไฟเพื่อล่อกระบอกปืนไปตลอดทางจนตามหลัง คนอื่นพอสมควร

เกมไอคอลลทุกคนเมื่อไปถึงหน้าลิฟต์ก็รีบสแกนบัตร Escape Card เพื่อเข้าไปในตัวลิฟต์ทันที ลิฟต์เป็นที่เดียวที่รอดพ้นจากกระบอกปืนไฟ เหล่านี้ หลายคนหอบหายใจอย่างโล่งอกที่รอดมาได้อย่างหวุดหวิด

"แบนเกอร์!" เนโรซึ่งเข้ามาเป็นคนสุดท้ายตะโกนเรียกแบนเกอร์ ที่วิ่งพร้อมโปรยไฟจนวิ่งท้ายคนอื่น

"You can go now! I will sacrifice for you all." แบนเกอร์กล่าว พร้อมกับโปรยไฟไปเรื่อยๆ เพื่อล่อกระบอกปืน แบนเกอร์กำลังบอกให้ ทุกคนทราบว่าเขาจะเสียสละตัวเองในค่านี

"แบนเกอร์..." ลอเรนท์เห็นดังนั้นก็อดมองอย่างเศร้าสลดไม่ได้ เป็นแบบนี้อีกแล้วหรือ ชะตากรรมที่ต้องมีใครสักคนเสียสละเพื่อให้ทุกคน ได้ไปต่อ ระยะเวลาเดินทางยิ่งไปไกลเท่าไรก็ยิ่งเจ็บเหงาและเดี๋ยวตาย มากขึ้น เพื่อนค่อยๆ จากไปที่ละคน ทีละคน จนสุดท้ายก็จะเหลือแค่ คนเดียว ลอเรนท์ไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย

"อืม...เข้าใจละ" เนโรเม้มปากแน่นเพื่อข่มความรู้สึก แม้แต่เนโร ที่เป็นคนเสนอแผนก็ยังลำบากใจที่จะต้องเลือกทิ้งใครสักคนให้ทุกคนได้ ไปต่อ แต่ว่าพวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น เพราะไม่เช่นนั้นทุกคนก็ต้องติดอยู่ที่นี้และตายกันหมด

"ขอบคุณนะแบนเกอร์!" เกมไอคอลลทุกคนพร้อมใจกันโบกมือลา

พยายามฝืนยิ้มให้ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่เป็นอะไรทั้งที่ในใจหลายคน
รำร่อยอย่างบ้าคลั่ง ทำไมต้องมีกติกาน่าอับแบบนี้นี้ด้วย

"Of course! I bet...ah no...you all will definitely win! I swear!
not bet anymore!"

แบงเกอร์ส่งยิ้มให้พวกเขาครั้งสุดท้ายพร้อมกับโพรยไฟสำหรับ
สูดหายใจขึ้นสูฟ้า มันถูกจุดเป็นประกายไฟลอยฟุ้งส่องสว่าง ภาพที่ปรากฏ
ช่างไม่ต่างจากพลุอ้อลา

"แต่ปืนไฟแบบนั้น...แบงเกอร์จะไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ" ลอเรนท์
อดถามอย่างกังวลไม่ได้ เมื่อพวกเขารอดไปแล้ว แบงเกอร์ยังคงต่อสู้
กับกับคักอันเลวร้ายพวกนี้อยู่หรือเปล่า

"ไม่หอรอก เราสังเศคมาแล้ว ถ้าผ่านค่าน เกมในค่านั้นจะยุติ เจ้า
สบายใจเถิด" เจ้าหญิงแอนนาเบลล์กล่าวกับเขา เธอพยายามยิ้มให้กำลัง
ใจ ทำให้ลอเรนท์พยักหน้าเบาๆ แต่ก็ไม่ได้ตอบอะไร

หลังจากนั้นลิฟต์ก็แสดงความยินดีกับเกมไอคอลล่าคนที่ยังมีชีวิต
รอด และเมื่อลิฟต์จอดที่ชั้นต่อไป ภารกิจก็ถูกสุ่มอีกครั้งตามสูตรเดิม

'ความท้าทายของเกมไอคอลลันในค่านนี้ คือ Machine Battle
สงครามจักรกล

'เงื่อนไข คือ เกมไอคอลลทุกคนจะได้รับอาวุธปืนพกคนละ 1
กระบอก ลูกกระสุนมีจำนวนจำกัด 30 นัด หุ่นยนต์จำลองที่ทางเกม
ไอคอลลอะคาเดมิได้เตรียมไว้จะทำการโจมตี ท่านจะต้องพาตัวเองไปสู่
ค่านต่อไปให้ได้ ย้ำว่าเกมนี้เจ็บจริง ตายจริง โปรคจงจำไว้ให้ดี'

นับพลัน ผนังลิฟต์รอบตัวก็เปิดออก เผยให้เห็นช่องลิ้นชักที่บรรจุ
อาวุธปืนพกและลูกกระสุนอย่างละเก้าชุด หลายคนมองสำรวจอย่างสนใจ
หลายคนรู้สึกเกร็งเครียดที่ต้องใช้อาวุธ หลายคนยังสับสนไม่เข้าใจว่าจะ
ต้องทำอะไร

"เฮ้ งานเข้าแล้วสิ" โรเตอร์กล่าวพลางพยักพเยิดไปทางหน้าลิฟต์
และเมื่อเกมไอคอลลทุกคนมองตามแล้วก็ต้องอ้าปากค้างอย่างสิ้นตระหนก

หุ่นยนต์โลหะล้อเลื่อนแบบเดียวกับที่เคยใช้เล่นเกมซ่อนหาเหมือน
 คำนที่ผ่านมามีไม่มีผิด แต่คราวนี้ตัวมันบรรจุอาวุธปืนกลไว้เต็มเหนี่ยว ใน
 ขณะที่เราเรามีแค่ปืนพกกับกระสุนจำกัดเท่านั้น

ดวงคาเลเซอร์ของพวกมันส่องสว่างจับจ้องมาทางพวกเขาเป็น
 จุดเดียว ฉับพลันอาวุธทุกอย่างของหุ่นยนต์เหล่านั้นก็ทำงานและเล็ง
 เป้าหมายทันที

"ทุกคน รีบคว้าอาวุธ แล้วหลบเดี๋ยวนี้!!"

ประธานเด็กหนุ่มกำลังถูกพาตัวไปยังห้องสอบปากคำ ลีโอนาร์ด

กำชับไว้ก่อนหน้านี้อแล้วว่าห้ามเขาพูดอะไรทั้งสิ้นเพื่อรักษาสิทธิ ลีโอนาร์ด
 ซึ่งอาสาเป็นทนายจะเป็นฝ่ายจัดการให้เอง แต่ระหว่างทางเขากลับค้นเจอ
 คนที่ไม่อยากเจอเสียได้

"โง โง้อรูปหล่ออดีตท็อปโหวต" หมอนี่คือโดมินิค เป็นทนายใน
 เครืออสังหาริมทรัพย์ไลฟ์แอนด์ลิฟ หนึ่งในหุ้นส่วนสำคัญของเกม
 ไอคอลอะคาเดมี่ โดมินิคยื่นกอดอกขวางทางเขาค้วยี่หน้าเหยี่ยนทำให้
 เด็กหนุ่มหรีตาลงเล็กน้อย ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายคั้งใจมาทำอะไรที่นี้

"ออกไปก่อน ฉันมีเรื่องอยากคุยกับเจ้านี่" โดมินิคเอ่ยกับผู้คุม
 พลังชี้หน้าเขา ทำให้ผู้คุมทั้งสองมองหน้ากันเองอย่างลำบากใจ

"แต่เราต้องคุมผู้ต้องหาไปสอบปาก..."

"ถ้าไม่อยากโดนไล่ออกก็รีบออกไปซะ" โดมินิคยกยิ้มอย่างยโส
 "ลุงฉันเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของที่นี่ ู้ไว้ซะนะ"

ทันใดนั้นผู้คุมทั้งหลายก็รีบก้มหัวขอโทษขอโพยแล้วออกไปทันที
 ทำให้ตอนนี้เหลือแค่เขากับโดมินิคอยู่ในส่วนโงงทางเคิน

เด็กหนุ่มเห็นคั้งนั้นอดนึกในใจไม่ได้ ลุงของหมอนี่นั่นหรือ เช่นนั้น
 ก็เป็นไปได้ไปว่าโดมินิคก็มีส่วนร่วมกับการสร้างคดีที่เขาโดนจับมาสินะ พอ
 คิดแบบนี้เขาพลันไม่สบอารมณ์กับคนตรงหน้าขึ้นมาทันที

โดมินิคยักคิ้วกว่นประสาทตอบ จากนั้นก็ฉีกปากเรียกผู้ติดตาม

"คูสิ ฉันทพาไครมาค้วย" โคมินิคพเียดหน้าไปทางบุรุษร่างใหญ่สอง คนที่กำลังลากหญิงสาวผู้หนึ่งในสภาพร่อแร่ออกมา พวกเขาวิ่งเผลอลง ตรงหน้าเขาและโคมินิค

ประธานเด็กหนุ่มเบิกตากว้าง คนนี้...คิวกปิด...ไม่ใช่หรือ?!

บัดนี้สภาพของคิวกปิดที่เคยสวยงามน่ารักไม่มีอีกต่อไป ใบหน้าของเธอ มีเลือดซึม ผมเผ้ายุ่งเหยิง หัวร่างฟกช้ำไปหมด

เด็กหนุ่มกำมือแน่นเมื่อเห็นสภาพอดีตเพื่อนร่วมเกมไอคอลล ฝีมือ ไอ้บ้าโคมินิคนี่นะหรือ

"แก...ทำ...อะไร..." เด็กหนุ่มแค้นเสียงลอดโรพิน

"ฮิ" โคมินิคยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจ "ความคิดแก่นั่นแหละ ไอ้หน้า หล่อ"

จากนั้นโคมินิคก็ข่มเส้นผมของหญิงสาว กระซอกเธอนั้นมาจาก พื้นอย่างรุนแรง หญิงสาวน้ำตาคลอเพราะความเจ็บปวด แต่แววตาของเธอกลับไม่แสดงความหวาดกลัวหรืออ่อนแอ เธอจับจ้องไปที่โคมินิคด้วยความโกรธแค้นและชิงชัง

"ยัยนี้มันตอแหล มันกล้าหักหลังฉัน คิดว่าฉันรักกกกกกเธอมาก จนไว้วางใจเธอขนาดนั้นเชียว สำคัญตัวเองผิดไปแล้วนะ"

แววตาของหญิงสาวยิ่งเต็มไปด้วยโทสะ เธอไม่ยี่หระกับคำพูดของ โคมินิคแต่กลับถ่มน้ำลายใส่อย่างไร้ซึ่งความเกรงใจ โคมินิคก็กดฟันแน่น ยกมืออีกข้างขึ้นเช็ดใบหน้า จากนั้นก็เหยียดข้อมือกว้าง ขว้างเธอนิ่งให้บุรุษ ผู้ติดตามอย่างรุนแรง

"หลังจัดการตุระกับหมอนี่เสร็จ ฉันทจะเตรียมบทลงโทษหนักไว้สำหรับเธอโดยเฉพาะ" โคมินิคชี้หน้าหญิงสาวอย่างคาดโทษ แต่หญิงสาว กลับเบะปากตอบอย่างเหยียดหยัน ยิ่งทำให้โคมินิคอารมณ์เสียหนัก

"พานังแพศยานี้กลับไป!" โคมินิคขวาดลัน จากนั้นบุรุษผู้ติดตาม ก็ลากหญิงสาวคนนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว

เด็กหนุ่มมองตามอย่างโกรธเกรี้ยว ขณะที่โคมินิคหันมาจ้องเด็ก

หนุ่มด้วยแววคาริษา แต่พยายามข่มกลั้นอารมณ์ตัวเองไว้

"ถึงยัยนั้นจะพยายามช่วยแกแคไหน ยังไงหล่อนก็หนีจากฉันไม่พ้นหรอก ฮี แกเองก็ด้วย ไม่มีทางรอดแน่ ฉันละอยากเห็นเสนียดอย่างแกตายไปซะเร็วๆ รีบลงนรกไปให้พ้นจากสายตาของฉันเสียที"

เด็กหนุ่มพยายามวางท่าที่นิ่งเฉยกับคำสบประมาท เขาเองก็ต้องฝืนระงับโทสะไม่ใช่น้อย เพียงแค่นเสียงโต้ตอบกลับไป "ผมก็ไม่อยากเห็นคนอย่างคุณมีชีวิตอยู่เหมือนกัน นอกจากเกมไอคอลละคาเคมี ผมก็ไม่เคยเห็นใครเลวมากเท่าคุณอีกแล้ว"

"ฮะ!" โคมินิคหัวเราะว่า "เลวั้นหรือ เออเนสค์เอ๊ย แกรู้จักโลกนี้ น้อยเกินไปเสียแล้ว มนุษย์ทุกคนมันก็เลวทรามกันหมดนั่นแหละ...ว่าแต่..." โคมินิคกระเซ้าโดยแสร้งเอียงคอดถามเขา "เออเนสค์หรือ ฮะ เหลวไหล ตลกชะมัด แกจะใช้ชื่อนี้ไปถึงเมื่อไหร่เชียว"

"..." ประธานเด็กหนุ่มนิ่งเงียบ เขาได้แต่จับจ้องโคมินิคอย่างโกรธจิ้งไม่วางสายตา

"อย่าสำคัญตัวเองผิดไป ฉันไม่อยากเจอหน้าแกนักหรอก เห็นแล้วมันคันเท้าอยากขยี้ให้หน้าเลอะ" โคมินิคยิ้มอย่างอิจฉาระคนกวานประสาท "เห็นแก่ลุงของฉันที่มีข้อเสนอดีๆ ฉันเลยยอมลงทุนมาเยี่ยมแก โดยเฉพาะ สำนักบุญคุณฉันไว้ด้วย..."

จากนั้นโคมินิคขยับเข้ามาใกล้เขาพลงกระซิบ "ลุงฉันฝากย้ำว่า ถ้าพูดอะไรไม่จำเป็นออกไปโดยเฉพาะเรื่อง 'ความลับ' นั้น โทษคือประหารชีวิตทันทีอย่างไม่มีการผ่อนผัน ไม่รอลงอาญา"

ประธานเด็กหนุ่มเหลือบมองโคมินิคอย่างไม่พอใจ ถ้าไม่คิดว่ามือเขาถูกสวมกุญแจมือไว้ก็อยากกระซอกมันมาซกหน้าเหลือเกิน

"โอ...แต่มีข้อแลกเปลี่ยนที่น่าสนใจนะ อยากฟังมั๊ยล่ะ" โคมินิคยกนิ้วซ้ายไปมาเข้าแหย ทำให้เด็กหนุ่มได้แต่หรีตามองอย่างหงุดหงิด "แต่ให้ความร่วมมือกับศาล ไม่ว่าผู้พิพากษาหรืออัยการพูดอะไรออกมา แกก็ยอมรับความผิดไปซะ รู้หรือเปล่า ถ้าแกยอม ลุงฉันบอกว่าจะลดโทษ

ให้เหลือแค่ส่งไปสถานควบคุมเยาวชนห้าปีกับบำเพ็ญประโยชน์อีกสิบปี
อู้ คึกว่าโทษประหารหรือจำคุกเหินๆ แกอายุไม่เยอะนี่ รับโทษเสร็จก็ยังมีโอกาสตั้งต้นชีวิตใหม่ สบายกว่าเหินๆ"

"ทำไมผมจะต้องยอมรับความผิดที่ผมไม่ได้ก่อ" ประธานเด็กหนุ่ม
กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น ทำให้โคมินิคยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียม

"อย่าโง่ไปหน่อยนะ แก่แกกล้าหักหลังจอร์จ สมิธนี่ก็โคตรพ่อโคตร
แม่งแล้ววะ ถือว่าฉันเห็นแก่ความโง่ของแกนะ บอกได้เลยว่าโอกาสที่แก
จะรอดพ้นความผิดคือ 0% โอ้ มันช่างน้อยเหลือเกิน ผมควรทำไงดี โอ้
ต้องตายแน่ๆ เลย" โคมินิคแสวงตากออกตลใจล้อเลียนเขา จากนั้นก็แสวง
ยิ้มเศร้าๆ เหมือนเห็นใจ "ไม่มีใครคิดช่วยแกหรอกนะ อย่าฝันหวาน ทั้ง
แก...ทั้งคอน...ทั้งซิลเวอร์โซนเคยทำประโยชน์อะไรให้ประเทศชาติบ้าง
ไม่มีเลยสักอย่าง ต่างจากเกมไอคอลลอะคาเดมี่ที่ทำให้ประเทศเฟื่องฟู
ขนาดนี้ รายได้ไหลเข้ามาเป็นกอบเป็นกำ คิงคุณันท์ทองเทียวปีละหลาย
ล้าน จากประเทศแห่งเกมที่กำลังจะล้มละลายเพราะเศรษฐกิจเลวร้ายใน
ยุควิดีโอเกมหมดความนิยม ตอนนี้รุ่งเรื่องขนาดไหน คูสิว่าจอร์จ สมิธมี
บุญคุณกับประเทศเราถึงขนาดนี้เชียวนะ"

เด็กหนุ่มไม่คิดจะโต้เถียงกับคนพรรค์นี้ เพราะไม่ว่าเสวนาอะไรไป
ทัศนคติของบุคคลเหล่านี้ล้วนมองแต่ผลประโยชน์ไม่เปลี่ยนแปลง
หลงใหลในภาพลวงตาของความฟุ้งเฟ้อ ไม่เคยสนใจภายในที่เน่าเฟะ
เสื่อมทรามไร้ศีลธรรม

"ถ้าให้เลือก ประชาชนและประเทศก็ต้องอยากได้จอร์จ สมิธมาก
กว่าแกที่ไม่มีความสำคัญอะไร เพราะถึงแกหรือบริษัทจะหายไปก็ไม่มี
ใครได้รับผลกระทบกระเทือน เลือกเอาแล้วกัน อยากตายแบบคนปกติ
หรือตายแบบที่คนทั้งโลกพร้อมใจกันสาปแช่ง"